

R. F. Kuangová

DRAČÍ REPUBLIKA

Host

Pokud máte rádi temnou
fantasy pro dospělé,
určitě sáhněte po tomto
mistrovském díle
její nejmladší a možná
nejtemnější dcery.

The Fantasy Book Review

Přeložila Daniela Orlando

R. F. Kuangová

DRAČÍ REPUBLICA

BRNO 2023

The Dragon Republic

Copyright © 2019 by Rebecca Kuang

All rights reserved

Jacket design © HarperCollinsPublishers Ltd 2019

Jacket illustration © JungShan

Maps by Eric Gunther © 2017 Springer Cartographics

Translation © Daniela Orlando, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1873-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-1874-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1875-3 (MobiPocket)

Pro

匡为华

匡萌芽

冯海潮

钟辉英

杜华

冯宝兰

VNITROZEMÍ

POUŠŤ-BAGHRA

Ťan-šan

Wutanské hory

Sinegard

přehrada
Čtyři soutěsky

PES

ŠKARIGONSKÁ
NĀHORNÍ PLOŠINA

BERAN

KRYSA

pohoří Pao-lej

BUVOL

ZAJIC

OPICE

KANEC

Jižní Mu-šuej

KOHEI

DRAK

pohoří Ta-pa

Anchilún

svazové
• obchodní
stanice

K
U
N

Narínské moře

Mukenský svaz

pohoří Ma-tac

Sarhap

Churdalajin

jezero
Po-jang

Východní Mu-žuej

Golyn

T
Y
G
R

H
A
D

Omonodský záliv

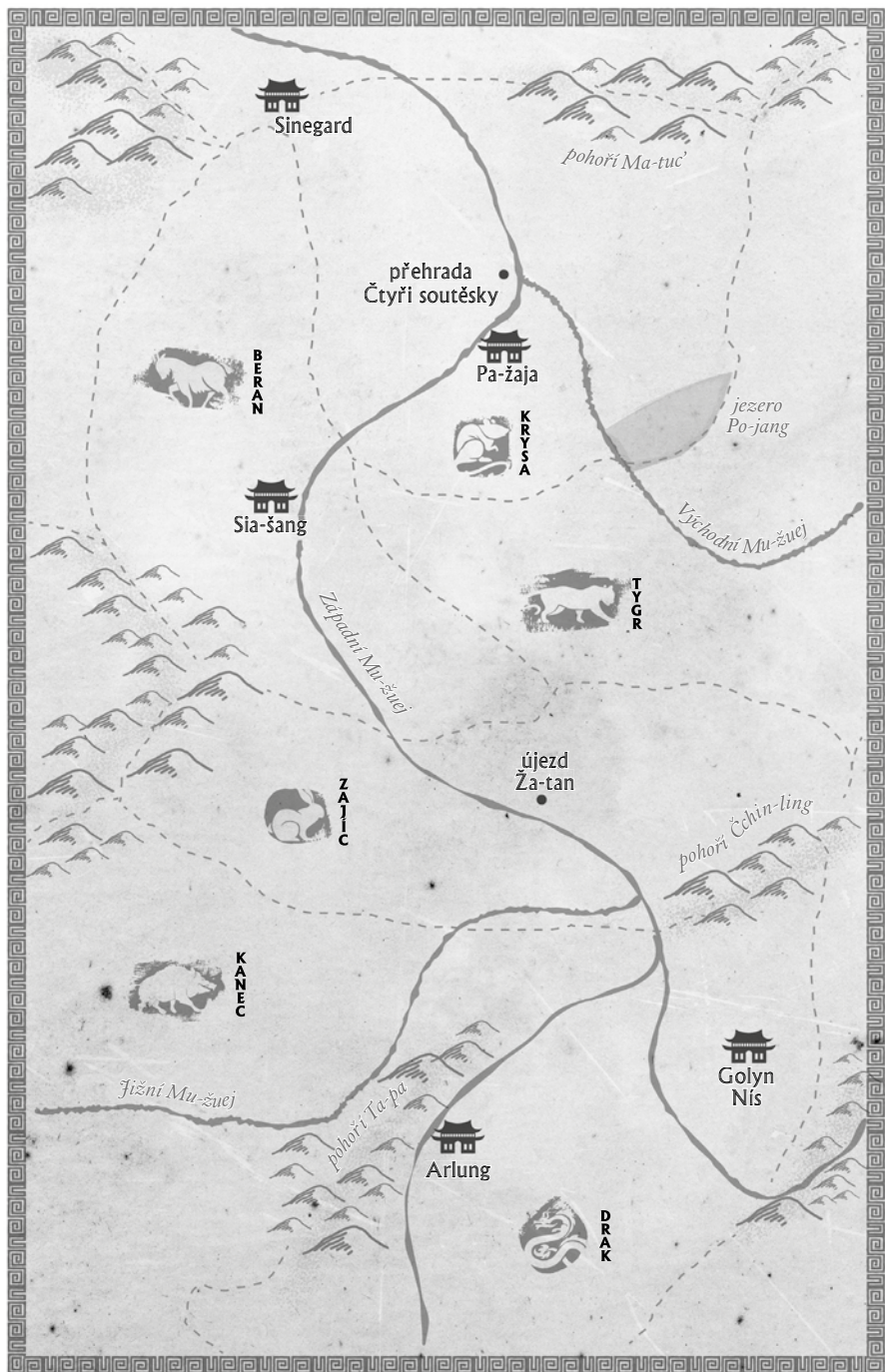
pohoří Čchin-ling

• Čulú Korich

Spýr

Golyn
Nís

Kuchoninské hory

Arlung, před osmi lety

„No tak,“ žadonil Ming-ča. „Prosím, chci to vidět.“

Ne-ča chytil bratra za buclaté zápěstí a odtáhl ho zpátky z mělčiny. „Nemáme chodit za lekníny.“

„Ty to snad nechceš vědět?“ skuhral Ming-ča.

Ne-ča zaváhal. I on chtěl vidět, co se nachází v jeskyních za říčným zákrutem. Sluje na řece Devíti zákrutů byly pro děti Jinových záhadou už od narození. Od mládí poslouchaly varování před temnými spícími zly, jež se skrývají za ústími jeskyní, a nestvůrami číhajícími uvnitř, které už se nemohou dočkat, až jim nějaké nerozumné děti napochodují rovnou do chřtánu.

Už jen to by samo o sobě zlákaloby všechny děti Jinových, bez výjimky dobrodružné až hrůza. Slýchaly však i zvěsti o drahocenných pokladech, o hromadách perel, jadeitů a zlata pod hladinou. Učitel klasiků jednou Ne-čovi řekl, že v oněch říčních jeskyních nevyhnutelně skončí každičký šperk ztracený ve vodě. A Ne-ča míval občas za jasného počasí dojem, že vidí z okna svého pokoje záblesk slunečních paprsků na třpytivém kovu v ústech jeskyní.

Hrozně moc chtěl ty jeskyně prozkoumat už celé roky a dnes, kdy všichni měli tolik práce, že nevěnovali pozornost ničemu jinému, na to byl den jako stvořený. Jenže Ne-ča dostal na starost dohlížet na Ming-ču. Ještě nikdy mu samotnému nesvěřili dozor

nad bratrem — až dodnes na to byl vždycky moc malý. Ale tento týden byl otec v sídelním městě, Ťin-ča byl na akademii, Mu-ča byla za hranicemi v hesperských Šedých věžích a zbytek paláce byl tak vysílený matčinou náhlou nemocí, že služebnictvo kvapně strčilo Ming-ču Ne-čovi do náruče a oběma jim nařídilo, ať se chovají slušně. Ne-ča chtěl dokázat, že takový úkol není nad jeho síly.

„Ming-čo!“

Bratr už zase stál na mělčině. Ne-ča zanađával a vrhl se do vody za ním. Jak může být šestiletý kluk tak rychlý?

„No tak,“ naléhal Ming-ča, když ho Ne-ča chytil kolem pasu.

„To nejde. Měli bychom malér.“

„Máti už týden nevylezla z postele. Ta se o tom nedozví.“ Ming-ča se zavrtil v Ne-čově sevření, otočil se k němu a šibalsky se zakřenil. „Já to nepovím. Služebnictvo to nepoví. Ty jo?“

„Ty démone jeden mrňavej.“

„Jenom chci vidět vchod.“ Ming-ča k němu vzhlédl s úsměvem plným naděje. „Nemusíme chodit dovnitř. Prosím?“

Ne-ču to obměkčilo. „Tak dojdeme jenom za zákrut. Můžeme se podívat na ústí jeskyní zdálky. A pak se vrátíme, jasný?“

Ming-ča radostně zavýskl a vrhl se s cákáním do vody. Ne-ča se vydal za ním a sehnul se, aby mohl vzít bratra za ruku.

Ming-čovi nedokázal nikdy nikdo nic odepřít. Jak by taky ano? Byl tak buclatý a veselý, čilé klubíčko radosti a smíchu, učiněný klenot paláce. Otec ho zbožňoval. Ťin-ča a Mu-ča si s ním hráli vždycky, když se mu zachtělo, a nikdy ho neodháněli, jako Ťin-ča tolikrát odháněl Ne-ču.

Ze všech nejvíc se v něm zhlížela matka — snad proto, že jejím ostatním synům bylo souzeno stát se vojáky, ale Ming-ču si mohla nechat celého pro sebe. Oblékala ho do skvostně vyšívaného hedvábí a ověšovala ho tolika zlatými a jadeitovými amulety pro štěstí, že Ming-ča při chůzi neustále cinkal, obtěžkaný břemenem

šťěstěny. Palácové služebnictvo s oblibou vtipkovalo, že Ming-ču je vždycky slyšet, ještě než se objeví na dohled. Ne-ča mu chtěl říct, ať ty šperky odloží, jelikož se bál, že by ho mohly stáhnout pod hladinu, která mu už sahala k hrudi, ale Ming-ča se řítil vpřed, jako by nevážil vůbec nic.

„Tady zastavíme,“ nařídil Ne-ča.

Došli ke slujím blíž, než kdy v životě byli. V ústích jeskyní byla taková tma, že Ne-ča neviděl dál než dvě stopy od vchodu, ale jejich stěny vypadaly krásně hladké a třpytily se milionem různých barev jako rybí šupiny.

„Hele.“ Ming-ča ukázal na něco ve vodě. „To je otcův plášť.“

Ne-ča se zamračil. „Co dělá otcův plášť na dně řeky?“

Těžký oděv, napůl zasypaný pískem, však nesporně patřil Jin Vaisrovi. Ne-ča zahlédl dračí erb vyšíty stříbrnou nití na sytě blan-kytné modři, kterou směli nosit jen členové rodu Jinů.

Ming-ča ukázal na nejbližší sluj. „Dostal se tam z jeskyně.“

Ne-čovi ztuhla krev v žilách nevysvětlitelnou, mrazivou hrůzou. „Zmiz odtamtud, Ming-čo.“

„Proč?“ Ming-ča, umíněný a nebojácný, se začal brodit blíž k jeskyni.

Na hladině se začaly dělat vlny.

Ne-ča napřáhl ruku, aby si bratra přitáhl zpátky. „Počkej, Ming-čo...“

Z vody se vyřítilo něco obrovského.

Ne-ča zahlédl mohutný temný obrys, něco svalnatého a svinutého jako had, ale pak se nad ním vzedmula veliká vlna a stáhla ho tváří dolů pod hladinu.

Řeka neměla být hluboká. Voda sahala Ne-čovi jen po pás a Ming-čovi k hrudi, a čím blíž byli ke sluji, tím byla mělčí. Když ale Ne-ča pod vodou otevřel oči, měl dojem, že hladina je na míle daleko a dno jeskyně se mu zdálo ohromné jako samotný arlungský palác.

Viděl, jak se ze dna sluje line světlezelené světlo. Viděl tváře, krásné, ale bezoké. Lidské tváře vrostlé do korálů a písku a nekonečnou mozaiku posetou stříbrnými mincemi, porcelánovými vazami a zlatými cihlami, naleziště pokladů táhnoucí se dál a dál do sluje až tam, kam už nesahalo světlo.

Zpozoroval zákmit pohybu, tmavého na pozadí světla, který zmizel stejně rychle, jako se objevil.

S vodou tady něco nebylo v pořádku. Něco zveličovalo a měnilo její rozměry. Co mělo být mělké a slunné, bylo hluboké — hluboké, temné a děsivě, uhrančivě tiché.

Ne-ča v tom tichu zaslechl slabý zvuk bratrova křiku.

Začal zběsile kopat ve snaze vyplavat na hladinu. Zdála se být míle daleko.

Když se konečně vynořil z vody, mělčina už byla zase jen pouhou mělčinou.

Ne-ča si vytřel z očí říční vodu a snažil se popadnout dech. „Ming-čo?“

Po bratrovi nebylo ani stopy. Na řece se udělaly karmínové skvrny. Některé z nich byly pevné, chuchvalcovité. Ne-čovi došlo, co jsou zač.

„Ming-čo?“

Nad řekou vládlo ticho. Ne-ča se vyhrabal do kleku a začal dávit. Zvratky se mísily s krvavou vodou.

Uslyšel, jak něco cinklo o kameny.

Sklopil oči a uviděl zlatý nákotník.

Pak uviděl, jak se před slujemi zvedá nějaký temný obrys, a uslyšel hlas, který přicházel odnikud a vibroval mu až v kostech.

„Ahoj maličký.“

Ne-ča zařval.

Část I

Kapitola 1

Úsvit zastihl *Buřňáka*, jak vplouvá zvrženou mlhou do přístavního města Adlagy. Ostraha přístavu rozvráceného útokem svazových vojáků během třetí makové války se stále ještě nevzpamatovala a v podstatě nefungovala vůbec, zejména pokud šlo o zásobovací loď plující pod vlajkou říšské domobrany. *Buřňák* proklouzl kolem přístavních úředníků bez větších potíží a zakotvil tak blízko městských hradeb, jak jen to šlo.

Rin se opírala o příď, snažila se na sobě nedat znát, že jí cuká v rukou i nohou, a pokoušela se vytěsnit tepavou bolest ve spáncích. Hrozně moc potřebovala opium a nemohla si je dopřát. Dneska musí být ve střehu. Akční. Střízlivá.

Buřňák přirazil k molu. Cch'-kche se shromáždili na horní palubě a v napjatém očekávání sledovali zamračenou oblohu, zatímco minuty pomalu plynuly.

Ramza si začal podupávat. „Už je to hodina.“

„Trpělivost,“ odpověděl Čchagan.

„Třeba Unegen zdrhnul,“ řekl Pa-ťi.

„Nezdrhnul,“ opáčila Rin. „Říkal, že bude potřebovat čas až do poledne.“

„Taky by byl první, kdo by skočil po příležitosti, aby se nás zbavil,“ dodal Pa-ťi.

Něco na tom bylo. Unegen, beztak jednoznačně nejlekavější ze všech cch'-kche, nadával na jejich nadcházející misi už několik dní. Rin ho vyslala napřed po souši, aby omrkl jejich terč v Adlaze. Ale vhodná chvíle pro sraz rychle ubíhala a Unegen se neobjevoval.

„To by se neodvážil,“ řekla Rin a ošila se, protože ji samou námahou z mluvení bodalo v lebeční spodině. „Víš, že bych si ho našla a stáhla ho zaživa z kůže.“

„Mm,“ udělal Ramza. „Liščí kožešina. Potřebuju novou šálu.“

Rin se vrátila pohledem k městu. Z adlažského újezdu zůstala zvláštní rozvalina, napůl živá a napůl zpustošená. Jedna polovina vyšla z války netknutá, druhá byla vybombardovaná tak důkladně, že zčernalou trávou prosvítaly jen domovní základy. Dětila je od sebe tak úhledná hranice, že procházela dokonce i středem některých domů — ty byly z jedné strany ohořelé a obnažené, zatímco druhá strana sice vrávorala a úpěla v mořském větru, ale pořád stála.

Rin si moc neuměla představit, jak mohl v újezdu zůstat ještě někdo živý. Pokud si tady mukenští vojáci počínali stejně důkladně jako v Golyn Nís, měly po nich správně zůstat jen mrtvoly.

Nakonec se z ožehnutých trosk vynořil krkavec. Dvakrát obkroužil *Buřňáka* a pak se snesl rovnou k lodi, jako by tam měl vyhlédnutý cíl. Čchara zvedla vatovanou paži. Krkavec vyrovnal střemhlavý let a sevřel jí spáry zápěstí.

Čchara mu přejela ukazováčkem po hlavě a hřbetě. Krkavec si načechral perí a Čchara ho zvedla, aby měla jeho zobák u ucha. Uplynulo několik vteřin. Čchara stála se zavřenýma očima a napjatě poslouchala něco, co nikdo z ostatních neslyšel.

„Unegen vyhmátl Jüan-fua,“ pronesla. „Na radnici, za dvě hodiny.“

„Tak to asi tu šálu nedostaneš,“ prohodil Pa-ťi k Ramzovi.

Čchagan vytáhl zpod stolu nějaký pytel a vysypal jeho obsah na palubu. „Všichni se oblečte.“

S nápadem, aby se navlékli do ukradených uniforem domobrany, přišel Ramza. Uniformy byly to jediné, co jim Moag nedokázala prodat, ale nebylo těžké je sehnat. V každém opuštěném přímořském městě ležely u silnic neuspořádané haldy hnijících mrtvol a cch'-kche už po dvou výpravách nashromáždili dostatek oblečení, které nebylo ohořelé nebo zakrvácené.

Rin si u své uniformy musela vyhrnout rukávy i nohavice. Mrtvol s její postavou bylo pomálu. Při zavazování tkaniček musela přemáhat nutkání na zvracení. Blůzu svlékla z těla zaklíněného v nedohořelé pohřební hranici a zápach zuhelnatělého masa z ní tak úplně nevyvanul ani po třetím praní ve slané vodě oceánu.

Ramza, směšně navlečený do uniformy o tři velikosti větší, jí zasalutoval. „Jak vypadám?“

Sklonila se k botám, aby si utáhla šněrování. „Proč to máš na sobě?“

„Prosím, Rin...“

„Nikam nejdeš.“

„Ale já chci —“

„Nikam nejdeš,“ utála ho. Ramza byl sice muniční génius, ale také byl malý, vyhublý a v boji byl naprosto k ničemu. Nehodlala ztratit svého jediného ženistu schopného pracovat se střelným prachem jen proto, že neumí zacházet s mečem. „Ne že tě budu muset přivázat ke stěžni.“

„No tak,“ škemral Ramza. „Už na týchle lodi trčíme kolik tejd-nů a já mám takovou mořskou nemoc, že je mi při každém kroku na blití...“

„To je blbý.“ Rin si provlekla opasek poutky.

Ramza vytáhl z kapsy hrst rachejtlí. „Tak za mě odpálíš tyhle?“

Rin se na něj přísně zadívala. „Tys zřejmě nepochopil, že se nesnažíme vyhodit Adlagu do povětří.“

„To ne, jenom se snažíš svrhnout místní samosprávu, to je mnohem lepší.“

„S co nejnižším počtem civilních obětí, a to znamená, že tě nepotřebujeme.“ Rin napřáhla ruku a zatukala na osamělý sud opřený o stěžeň. „Dohlídneš na něj, Aračo? Hlavně ať neopouští loď.“

Z vody se vynořila rozmazaná, nehezky průhledná tvář. Arača trávil většinu času ve vodě, pomáhal jim dopravovat lodě tam, kam bylo třeba, a když zrovna nepřivolával svého boha, nejradši odpocíval v sudu. Rin ho nikdy neviděla v jeho původní lidské podobě. Nebyla si jistá, jestli vůbec ještě nějakou má.

Aračovi při řeči vycházely z úst bubliny. „Když budu muset.“

„Hodně štěstí,“ utrousil Ramza. „Jako bych nedokázal utýct pitomému sudu.“

Arača k němu naklonil hlavu. „Měj prosím na paměti, že bych tě ve chvílce dokázal utopit.“

Ramza se nadechl k pádné odpovědi, ale ve stejnou chvíli Čchagan nařídil: „Každý si něco vyberte.“ S řinčením oceli vysypal na palubu truhlu plnou domobraneckých zbraní. Pa-tí s důraznými námitkami vyměnil své nepřehlédnutelné devítihroté hrábě za standardní pěchotní meč. Su-ni sáhl po říšské halapartně, ale Rin věděla, že bude mít zbraň jen naoko. Jeho specialitou bylo rozbíjení lebek pěstmi zvíci štítů. Nic jiného nepotřeboval.

Rin si připjala k pasu zakřivenou pirátskou šavli. Nebyla to standardní zbraň domobrany, ale domobranecké meče pro ni byly moc těžké. Moagini kováři jí vyrobili něco lehčího. Ještě si nezvykla na úchop, ale také pochybovala, že dnešní den skončí zrovna soubojem na meče.

Pokud se situace bude vyvíjet tak špatně, že se do toho bude muset vložit i ona, skončí to požárem.

„Tak ještě jednou.“ Čchagan přešel shromážděné cch'-kche bleďýma očima. „Tohle je přesně mířená akce. Máme jediný cíl. Je to atentát, ne bitva. Žádní civilisté neprijdou k úhonně.“

Výmluvně se zadíval na Rin.

Ta si založila ruce. „Já vím.“

„Ani neúmyslně.“

„Já vím,“ zopakovala už důrazněji.

„Nech si toho,“ ozval se Pa-ťi. „Odkdy toho tolik naděláš s oběťma?“

„Už jsme vašemu lidu způsobili dost škod,“ odpověděl Čchagan.

„To tys jim způsobil dost škod,“ opáčil Pa-ťi. „Já ty přehrady neprotrh.“

Čchara se při těch slovech ošila, ale Čchagan dělal, jako by nic neslyšel. „Už nebudeme ubližovat civilistům. Rozuměli jste?“

Rin trhaně pokrčila ramenem. Čchagan si rád hrál na velitele a ona byla málokdy ve stavu, kdy by se tím zatěžovala. Ať si je komanduje, jak se mu zlíbí. Jí záleží jen na tom, aby tenhle úkol splnili.

Tři měsíce. Dvacet devět cílů, všechny bezvadně zabitě. Ještě jedna hlava do pytle k ostatním a pak už poplují na sever, aby zavraždili svůj úplně poslední terč — císařovnu Su Ta-ťi.

Rin při tom pomýšlení ucítila, jak se jí po šíji rozlévá ruměnc. Dlaně se jí začaly nebezpečně potit.

Teď ne. Ještě ne. Zhluboka se nadechla. Pak znovu, zoufaleji, protože horko už se jí začínalo šířit tělem.

Pa-ťi jí sevřel rameno. „Jsi v pořádku?“

Pomalou vydechla. Přinutila se počítat od deseti k nule, pak po lichých číslech do čtyřiceti devíti a pak zase zpátky po prvočíslech. Tuhle fintu ji naučil Altan a vesměs fungovala, tedy aspoň když se přitom snažila nemyslet na něj. Nával horečky opadl. „Nic mi není.“

„A jsi střízlivá?“ vyzvídal Pa-ťi.

„Jo,“ řekla upjatě.

Pa-ťi jí dál svíral rameno. „Určitě? Protože...“

„Zvládám to,“ odsekla. „Pojďme tomu hajzlovi rozpárat břicho.“

Před třemi měsíci, hned po vyplutí ze Spýru, čelili cch'-kche jistému dilematu.

Konkrétně tomu, že neměli kam jít.

Bylo jim jasné, že na pevninu se vrátit nemohou. Ramza velmi bystře podotkl, že pokud byla císařovna ochotná vydat cch'-kche mukenským vědcům, nebude mít radost, až je uvidí živé a volné. Rychlá, kradmá výprava pro zásoby do jakéhosi přímořského městečka v provincii Hada jim to podezření potvrdila. Na obecních nástěnkách byly vylepené tváře jich všech. Byli prohlášeni za válečné zločince. Na jejich zatčení byla vypsána odměna — pět set říšských stříbrných za mrtvé, šest set za živé.

Ukradli tolik beden s proviantem, kolik zvládli, a honem zmizeli z provincie Hada, než si jich někdo všimne.

Po návratu do Omonodského zálivu probrali své možnosti. Tím jediným, na čem se všichni dokázali shodnout, byla potřeba zabít císařovnu Su Ta-ťi — Zmiji, poslední členku Trojlístku a zrádkyni, která zaprodala jejich národ Mukenskému svazu.

Bylo jich však devět — bez Kitáje osm — proti nejmocnější ženě v říši a spojeným silám říšské domobrany. Měli skrovné vybavení, jen tolik zbraní, kolik stihli pobrat, a uloupenou plachetnici, tak otřískanou, že polovinu času trávili vyléváním vody ze spodních palub.

A tak se vydali na jih podél pobřeží Hada k území Kohouta, až nakonec dopluli do přístavního města Anchilúnu. Tam vstoupili do služeb pirátské královny Moag.

Rin se ještě nesečkala s nikým, koho by si vážila tak jako jí, Bezcitné svině, Prolhané vdovy a nemilosrdné vládkyně Anchilúnu. Moag byla někdejší královská choť, která po zavraždění svého manžela povýšila z paní na královnu a už roky řídila Anchilún jako nezákonnou enklávu zahraničního obchodu. Za druhé makové války svedla nějaké šarvátky s Trojlístkem a od té doby neustále odrážela císařovninu zvědy.

Ochotně svolila, že cch'-kche pomůže zlikvidovat Ta-ti na dobro.

Výměnou za to požadovala třicet hlav. Cch'-kche už jí jich přinesli dvacet devět. Většina patřila níž postaveným pašerákům, kapitanům a žoldnérům. Moaginy hlavním zdrojem příjmů bylo podloudně dovážené opium a ráda si udržovala přehled o překupnících, kteří nehráli podle jejích pravidel, nebo jí aspoň nemastili kapsy.

Třicátý terč byl těžší. Rin a cch'-kche dnes měli v úmyslu svrhnout adlažskou samosprávu.

Moag se už roky snažila prorazit na adlažský trh. Přímořské městečko toho nenabízelo mnoho, ale místní civilisté, v mnoha případech s vleklou závislostí na opiátech už od dob svazové okupace, ještě rádi utratí své celoživotní úspory za anchilúnský dovoz. Poslední dvě desetiletí vzdorovala Adlaga Moaginu agresivnímu obchodu s opiem jen díky obzvlášť bdělému přednostovi Jang Jüan-fuovi a jeho obecní správě.

Moag chtěla vidět Jang Jüan-fua mrtvého. Cch'-kche se specializovali na úkladné vraždy. Byla to dohoda snů.

Tři měsíce. Dvacet devět hlav. Ještě jedna fuška a budou mít stříbro, lodě a tolik vojáků, že upoutají pozornost císařské gardy na tak dlouho, aby Rin stihla nakráčat k Ta-ti a sevřít jí svými planoucími prsty hrdlo.

Pokud přístavní ostraha byla laxní, obrana hradeb nebyla veškerá žádná. Cch'-kche překonali adlažské hradby, aniž se jim někdo postavil. Nebylo na tom nic těžkého, jelikož po Mukeňanech zůstaly po celé délce hradeb obrovské díry a žádná z nich nebyla hlídána.

Za branou na ně čekal Unegen.

„Vybrali jsme si dobrej den pro vraždu,“ spustil, zatímco je vedl mezi domy. „Jüan-fu se má v poledne zúčastnit pietního aktu

na náměstí. Bude tam na ráně a my ho můžeme sejmut z boční uličky, ani se přitom nemusíme ukázat na světle.“

Unegen, na rozdíl od Arači, dával přednost své lidské podobě, když zrovna nepřivolával liščího ducha a neproměňoval se ve zvíře. Rin ale měla vřdycky dojem, že na jeho vystupování je něco vyložené liščího. Unegen byl prohnáný a zároveň se všeho lekal, pořád těkal přimhouřenýma očima ze strany na stranu a sledoval všechny možné únikové trasy.

„Takže máme kolik, dvě hodiny?“ zeptala se Rin.

„Něco málo přes. Několik bloků odsud je skoro prázdný skladíště. Můžeme se tam zašít a počkat. Pak se, á, rozdělíme jako nic, kdyby se to zvirtlo.“

Rin se otočila ke cch'-kche a zamyslela se.

„Až dorazí Jüan-fu, rozebereme si rohy náměstí,“ rozhodla. „Su-ni bude na jihozápadním, Pa-ti na severozápadním a já si vezmu severovýchodní.“

„Nějaký diverzní akce?“ zeptal se Pa-ti.

„Ne.“ Za běžných okolností byly diverzní akce fantastický nápad a Rin s oblibou posílala Su-niho, ať natropí co největší spoušť, zatímco ona nebo Pa-ti se přitochí k cíli a podříznou mu krk, ale při veřejném aktu by vystavili civilisty příliš velkému nebezpečí. „První výstřel přenecháme Čchaře. My ostatní si pak proklestíme cestu zpátky k lodi, kdyby kladli odpor.“

„Pořád ještě se snažíme vydávat za obyčejný žoldáky?“ zeptal se Su-ni.

„Proč ne,“ odpověděla Rin. Zatím se jim slušně dařilo skrývat celý rozsah svých schopností, nebo aspoň umlčovat každého, kdo by mohl šířit fámy. Ta-ti netuší, že po ní jdou. Čím déle bude považovat cch'-kche za mrtvé, tím lépe. „Ale máme před sebou lepšího protivníka než obvykle, tak dělejte, co bude zapotřebí. Koneckonců potřebujeme další hlavu do pytle.“

Nadechla se a znovu si v duchu prošla celý plán.

To půjde. To bude dobré.

Vymýšlet strategii pro cch'-kche bylo jako hrát šachy s několika značně předimenzovanými, nepředvídatelnými a neobvyklými figurkami. Arača ovládal vodu. Su-ni a Pa-ti byli berserkové schopní rozpráshit celé oddíly, a ani se u toho nezapotit. Unegen se uměl proměnit v lišku. Čchara nejenže mluvila s ptáky, ale dokázala na sto metrů vystřelit pávovi oko. A Čchagan... Rin si nebyla tak úplně jistá, co Čchagan dělá kromě toho, že ji při každé příležitosti vytáčí, ale zjevně uměl dohánět lidi k šílenství.

Ti všichni dohromady proti jedinému újezdvnímu úředníkovi a jeho strážím budili dojem drtivé převahy.

Jenže Jang Jüan-fu byl na pokusy o atentát zvyklý. Musel být, jelikož byl jedním z mála nezkorumpovaných úředníků, kteří ještě v říši zůstali. Na každém kroku ho chránil oddíl nejostřílenějších bojovníků z celé provincie.

Rin z Moaginych hlášení věděla, že za posledních patnáct let Jang Jüan-fu přežil přinejmenším třináct pokusů o atentát. Jeho stráže už si na zradu dávno zvykly. K jejich překonání byli potřeba nadpřirozeně schopní bojovníci. Byla nutná drtivá převaha.

Ve skladišti už cch'-kche neměli na práci nic kromě čekání. Unegen držel hlídku u latěk ve zdi a v jednom kuse sebou cukal. Čchagan a Čchara seděli zády ke zdi a mlčeli. Su-ni a Pa-ti stáli shrbeně a ruce měli ležérně založené, jako by prostě jenom čekali na večeri.

Rin přecházela po místnosti, soustředila se na svůj dech a snažila se vytěsnit bodavou bolest ve spáncích.

Napočítala už třicet hodin od chvíle, kdy naposledy požila opium. Byla to nejdelší doba za poslední týdny. Při chůzi si mačkala ruce a snažila se silou vůle přemoci bolest.

Nepomáhalo to. A ani proti migréně to nezabíralo.

Do prdele.

Zpočátku si myslela, že potřebuje opium jen na zármutek. Myslela si, že je bude kouřit kvůli úlevě, dokud vzpomínky na Spýr a Altana nezeslábnou do matné bolesti, dokud nebude schopná fungovat bez dusivého pocitu viny za to, co udělala.

Myslela si, že *vina* je to správné slovo. Ten iracionální pocit, ne mravní pojem. Opakovala si totiž, že jí to není líto, že Mukeňané dostali, co si zasloužili, a ona se za tím nebude ohlížet. Až na to, že ta vzpomínka se jí rýsovala v myšlenkách jako zející průrva a ona do té propasti vhazovala všechny lidské city, které ji ohrožovaly.

Jenže ta propast na ni pořád naléhala, ať se do ní podívá. Ať do ní spadne.

A Fénix ji nehodlal nechat zapomenout. Fénix chtěl, ať se tím chlubí. Fénix se sytil vztekem a vztek byl složitě provázaný s minulostí. A tak Fénix potřeboval den co den drásat otevřené rány v její mysli a zapalovat je, protože to v ní probouzelo vzpomínky a vzpomínky živily vztek.

Bez opia jí před očima neustále probleskovaly vidiny, často živější než okolní skutečnost.

Občas to byly vidiny Altana. Většinou ne. Fénix jí zprostředkovával celá pokolení vzpomínek. Tisíce a tisíce Spýřanů se v žalu a zoufalství modlily ke svému bohu. A bůh sbíral jejich utrpení, strádal je a měnil je v plameny.

Vzpomínky také uměly být ošidně klidné. Rin občas vídala snědé děti, jak běhají sem a tam po bělostné pláži. Viděla, jak na pobřeží šlehají do výšky plameny, ne pohřební hranice, ne zákazonosný požár, ale táborové ohně. Vatry. Ohniště, hřejivá a nápomocná.

A občas vídala Spýřany, tolik Spýřanů, že by to stačilo na vzkvétající osadu. Vždycky ji udivovalo, kolik jich je, celý národ, který v ní někdy probouzel obavu, že si ho jen vymyslela. Pokud se Fénix zdržel déle, Rin dokonce občas zachytila útržky hovoru v jazyce, je- muž skoro rozuměla, a viděla záblesky tváří, které skoro poznávala.

Nebyly to ty lité bestie z nikarských povídaček. Nebyli to nemyšlící válečníci, které z nich potřeboval mít Rudý císař a jimiž je nutil být každý následující režim. Milovali, smáli se a plakali u svých ohňů. Byli to lidé.

Ale pokaždé, než se Rin stihla ponořit do vzpomínky na kořeny, které neměla, uviděla na mizejícím obzoru čluny připlovající ze svazové námořní základny na pevnině.

To, co následovalo pak, bylo oblakem barev, nahromaděných úhlů pohledu, které se střídaly tak rychle, že je nestíhala sledovat. Povyk, křik, pohyby. Řady Spýřanů vyrovnaných na pláži se zbraněmi v rukou.

Ale nikdy to nestačilo. Svazoví vojáci v nich určitě viděli divochy stavějící se s klacky na odpor bohům a hřímání dělostřelby zažehlo osadu tak rychle, jako když se přiloží oheň k chrástí.

Z věžových lodí vylétávaly se strašlivě nevinným lupáním plynové pelety. Všude, kam dopadly, se šířila obrovská, hustá mračna štiplavého žlutého dýmu.

Ženy se hroutily. Děti se zmítaly. Řady válečníků se rozpadly. Plyn nezabíjel okamžitě — tak laskaví jeho vynálezci nebyli.

Pak vypukla jatka. Svazoví vojáci střídali nepřetržitě a bez rozmyslu. Mukenské kuše vystřelovaly tři šipky naráz a výsledkem byl nepolevující příval kovu trhajícího na kusy šíje, lebky, končetiny i srdce.

Prolitá krev kreslila do bílého písku mramorované vzory. Těla zůstávala ležet bez hnutí tam, kam dopadla. Za rozbřesku vypochovali na pobřeží svazoví vojevůdci a svými botami lhostejně šlapali po rozdrcených tělech, zatímco postupovali zakrváceným pískem k místu, kde chtěli zapíchnout svoji vlajku.

„Máme problém,“ ozval se Pa-ťi.

Rin se s trhnutím probrala ze zamyšlení. „Jakej?“

„Podívej se.“

Uslyšela nenadálý cinkot zvonů — veselý zvuk, v tom zdevastovaném městě zcela nepatřičný. Přitiskla tvář ke škvíře mezi laťkami. Davem se proplétal látkový drak upevněný na tyčích, které nesli tanečníci pod ním. Za ním následovali další tanečníci s pentlemi a stužkami, doprovázení hudebníky a úředníky z městské samosprávy ve světlečervených nosítkách. Za nimi šel dav.

„Říkals, že to bude malej obrád,“ pronesla Rin. „Ne nějakej blbej průvod.“

„Ještě před hodinou tady byl klid,“ ohradil se Unegen.

„A teď se na tom náměstí sešel celej újezd.“ Pa-ťi zamžoural mezerou v laťkách. „Pořád ještě platí to pravidlo o nulových civilních obětech?“

„Jo,“ odpověděl Čchagan, dřív než se Rin zmohla na slovo.

„S tebou není žádná legrace,“ opáčil Pa-ťi.

„Davy naopak cílený atentát usnadňují,“ řekl Čchagan. „Nabízej lepší příležitost pro průnik k terči. Zaútočíte, aniž si vás někdo všimne, a vytratíte se, než jeho stráže stihnou zareagovat.“

Rin otevřela ústa, aby řekla: *I tak je to spousta svědků*, ale abstinční křeče ji předběhly. Tělem se jí přehnal vlna bolesti, která začala v břiše a odtamtud se šířila dál tak náhle, že svět na okamžik zčernal a Rin se mohla jen držet za hrudník a lapat po dechu.

„Není ti nic?“ zeptal se Pa-ťi.

Než stihla odpovědět, vhrkl jí na jazyk příval žluči. Zvedl se jí žaludek. Potom se jí útroby stáhly dalším návalem nevolnosti. Pak třetím.

Pa-ťi jí položil ruku na rameno. „Rin?“

„Jsem v pořádku,“ zopakovala snad už potisící.

Ale nebyla. Už zase jí tepalo v hlavě a migrénu tentokrát doprovázela nevolnost, která jí sevřela hrud' a nepovolila, dokud Rin s kňučením neklesla na kolena a nepředklonila se.

Na podlaze se rozstříkly zvratky.

„Změna plánu,“ prohlásil Čchagan. „Vrať se na loď, Rin.“

Otřela si ústa. „Ne.“

„Říkám ti, že nejsi ve stavu, kdy bys mohla být k něčemu dobrá.“

„Jsem tvoje velitelka, tak sklapni a dělej, co ti říkám.“

Čchagan přivřel oči. Skladiště ztichlo.

Rin se už měsíce přetahovala s Čchaganem o vládu nad cch'-kche. Neustále zpochybňoval její rozhodnutí a využíval každou příležitost, aby mohl dát jasně najevo, že Altan podle něj udělal pitomost, když ji jmenoval velitelkou.

A Rin věděla, že upřímně řečeno má pravdu.

Jako velitelka byla otřesná. Většina jejích útočných plánů za poslední tři měsíce se dala shrnout slovy „všichni zaútočíme naráz a uvidíme, jestli to dobře dopadne“.

Ale ona u toho musí být bez ohledu na své vůdcovské schopnosti. Musí dotáhnout Adlagu do konce. Abstinenci příznaky se po odjezdu ze Spýru neustále zhoršovaly. Při prvních několika misích pro Moag fungovala ještě docela dobře. Pak v ní to neutuchající vraždění, křik a vracející se vzpomínky z bojiště začaly znovu a znovu probouzet hněv, až nakonec trávila víc času v rauši než střízlivá a i za střízliva si připadala, jako by se pořád potácela na pokraji šílenství, protože ten hajzl Fénix ani na chvíli nezavře zobák.

Potřebovala od toho srázu vycouvat pryč. Jestli nedokáže něco tak obyčejného a jednoduchého jako tohle, jestli nedokáže zabít nějakého venkovského úředníka, který ani není šaman, tak bude těžko schopná čelit císařovně.

A ona přece nemůže ztratit šanci na pomstu. Pomsta je to jediné, co má.

„Ne že ohrožíš akci,“ napomenul ji Čchagan.

„Ne že mě budeš poučovat,“ odsekla.

Čchagan vzdychl a otočil se k Unegenovi. „Dohlédneš na ni? Dám ti laudanum.“

„Já myslel, že se má vrátit na loď,“ řekl Unegen.

„Změna plánu.“

„No dobře.“ Unegen cukl ramenem. „Když musím.“

„Ale no tak,“ ozvala se Rin. „Nepotřebuju kojnou.“

„Počkáš na kraji davu,“ pokračoval Čchagan, jako by nic neřekla. „Nebudeš se vzdalovat od Unegena. Oba budete sloužit jako posily a jinak budete naše poslední možnost.“

Zamračila se. „Čchagane...“

„Poslední možnost,“ zopakoval. „Už jsi zabila dost nevinných.“

Nastala hodina H. Cch'-kche se rozprchli, rozutíkali se ze skladiště a jeden po druhém se vmísili do davu.

Rin s Unegenem zapadli mezi shromážděné Adlažany celkem snadno. Hlavní ulice byly plné civilistů, bez výjimky pohlcených svými vlastními starostmi, a ze všech směrů se valilo tolik rušivých zvuků a obrazů, že Rin ani pořádně nevěděla, kam se má dívat dřív. Pokoušela se o ni ustavičná mírná panika, kterou ze sebe nedokázala setřást.

Hru na loutnu v čele průvodu přehlušila krajně neladící kombinace gongů a válečných bubnů. Na každém rohu nabízeli své zboží prodejci a vyřvávali ceny s naléhavostí, kterou si Rin spojovala spíš s výzvami k evakuaci. Ulice byly poseté slavnostními rudými konfetami, rozhazovanými dětmi i baviči, závějemi útržků červeného papíru, které pokrývaly veškeré volné místo.

„Kde na to vzali peníze?“ utrousila Rin. „Po odchodu Svazu hladověli.“

„Pomoc ze Sinegardu,“ tipoval Unegen. „Fond na oslavu konce války. Takhle pookřejou a zůstanou mu věrní.“

Všude, kam se Rin podívala, bylo jídlo. Obrovské kostky melounu na špejli. Bochánky s fazolovou náplní. Stánky v ulicích nabízely polévkové knedlíčky, z nichž kapala sójová omáčka, a koláčky s lotosovými semínky. Prodejci zručnými pohyby obraceli

vaječné buchtičky a z prskání oleje by za jakýchkoli jiných okolností dostala hlad, ale teď se jí z těch pronikavých vůní jen zvedal žaludek.

Zdálo se jí nespravedlivé a zároveň neskutečné, že může existovat taková hojnost jídla. Ještě před několika dny proploovali kolem lidí, kteří topili nemluvnata v říčním bahně, protože to byla rychlejší a milosrdnější smrt než je nechat pomalu umřít hladu.

Pokud tohle všechno připutovalo ze Sinergardu, znamenalo to, že říšská správa měla celou tu dobu k dispozici takovéhle zásoby potravin. Proč je za války zadržovala?

Pokud si obyvatelé Adlagy kladli tutéž otázku, nebylo to na nich vidět. Všichni vypadali tak spokojeně. Obličejové svaly měli uvolněné prostou úlevou, že je po válce, říše zvítězila a oni jsou v bezpečí.

A jí to dohánělo k zlosti.

Věděla, že má odmalička problémy se vztekem. Na Sinergardu u ní pořád propukaly prudké záchvaty zlosti, jejichž následky řešila až dodatečně. Teď ale vztek trval pořád, nevýslovná zloba, o kterou nestála a neuměla ji potlačit ani ovládat.

Přitom ale nechtěla, aby to skončilo. Vztek jí byl štítem. Pomáhal jí nerozpomínat se na to, co udělala. Protože dokud bude mít zlost, bude to v pořádku — nejednala totiž bezdůvodně. Bála se, že jakmile zlost opadne, mohla by se přestat ovládat.

Pokusila se zabavit pátráním v davu po Jang Jüan-fuovi a jeho strážích. Snažila se soustředit na úkol, který měla před sebou.

Její bůh jí to nedovolil.

Zabij je, pobízela ji Fénix. Oni si to štěstí nezaslouží. Nebojovali.

Náhle měla před očima vidinu hořícího tržiště. Zuřivě zavrtěla hlavou a pokusila se vytěsnit Fénixův hlas. „Ne, přestaň...“

Ať shoří.

Z dlaní jí při těch slovech sálalo horko. Stáhl se jí žaludek. Ne — ne tady, ne teď. Pevně zavřela oči.

Spal je na prach.

Začal se jí zrychlovat tep. Zorné pole se jí zúžilo do pouhé tečky a znovu se roztáhlo. Cítila, že na ni jde horečka. Náhle měla dojem, že dav je plný nepřátel. Rázem se ze všech stali svazoví vojáci v modrých uniformách a v následujícím okamžiku z nich byli zase civilisté. Zhluboka, přiškrceně se nadechla a se zavřenýma očima se pokusila nabrat do plic vzduch, přičemž se snažila silou vůle znovu rozehnat ten rudý opar.

Teď už to nešlo.

Ze smíchu, hudby a usměvavých tváří postávajících kolem ní jí bylo do křiku.

Jak se opovažují žít, když Altan je mrtvý? Zdálo se jí příšerně nespravedlivé, že život může jít dál a tihle lidé slaví válku vyhranou někým jiným, i když pro ni nic nevytrpěli. . .

Žár v dlaních sílil.

Unegen ji vzal za rameno. „Já myslel, že se ovládáš.“

Nadskočila a otočila se na patě. „Taky že jo!“ sykla. Moc hlasitě. Okolostojící se od ní odtáhli.

Unegen ji odvedl na kraj davu, do bezpečí stínů pod zříceninami. „Přitahuješ pozornost.“

„Nic mi není, Unegene, tak mě pusť. . .“

Nepustil. „Koukej se uklidnit.“

„Já vím. . .“

„Ne. Jako že teď hned.“ Ukázal bradou někam za ni. „Je tady.“

Rin se otočila.

V krytých nosítkách z rudého hedvábí jako pro nevěstu seděla císařovna.

Kapitola 2

Když se Rin naposledy setkala s císařovnou Su Ta-ťi, byla schvácená horečkou a blouznila tak silně, že vnímala jen Ta-ťiinu tvář, půvabnou, uhrančivou, s pletí jako porcelán a očima jako můří křídla.

Císařovna byla stejně působivá jako vždycky. Každý, koho Rin znala, vypadal po mukenské invazi o deset let starší, otupělý a zjizvený, ale císařovna byla pořád bledá, nestárnoucí a netknutá, jako by žila na nějaké vyšší rovině mimo dosah smrtelníků.

Rin cítila, jak se jí zrychluje dech.

Ta-ťi tady neměla být.

Takhle to nemělo probíhat.

Před očima se jí míhaly záblesky Ta-ťiina těla. Hlava rozbitá o bílý mramor. Zející rána v bledé šíji. Tělo zuhelnatělé tak, že z něj už nic nezbylo — ale císařovna by neshořela hned. Rin ji chtěla upálit pomalu, chtěla si to vychutnat.

V davu už začínaly propukat ovace.

Císařovna se vyklonila zpoza záclonky a zvedla ruku tak bílou, že se na slunci skoro až třpytila. Usmála se.

„Vítězství je naše,“ zvolala. „Přežili jsme.“

Rin vnímala, jak jí lomcuje vztek tak silný, že se jím skoro až zalykala. Připadala si, jako by byla celá pokrytá štípanci a nemohla

se poškrábat. Vřelo v ní jakési rozhořčení a naléhalo na ni, ať mu dá volný průchod.

Jak může císařovna být naživu? Ten naprostý rozpor ji doháněl k vzteku, ta skutečnost, že Altan, mistr Irdža a tolik dalších jsou mrtví, a Ta-ťi vypadá, jako by neutřžila jedinou ránu. Byla hlavou státu, který obětoval miliony lidí kvůli nesmyslné invazi, invazi, kterou způsobila ona sama, a přitom budila dojem, že právě do-razila na hostinu.

Rin se začala prodírat vpřed.

Unegen ji okamžitě strhl zpátky. „Co děláš?“

„Co asi?“ Rin se mu vytrhla. „Dostanu ji. Jdi zatím zburcovat ostatní, budu potřebovat posily...“

„Zbláznila ses?“

„Vždyť je přímo támhle! Takhle dobrou šanci už nikdy nedo-
staneme!“

„Tak to nech na Čchaře.“

„Čchara ji nemá na mušce,“ zasyčela Rin. Čchařino místo v tros-
kách zvonice bylo moc vysoko. Nedostřelila by na ni, ne oknem nosí-
tek, ne přes tolik lidí. Ta-ťi byla v nosítkách chráněná ze všech stran
a střelu zepředu by vykryly strážce stojící přímo před ní.

A Rin měla strach hlavně z toho, že Čchara by nevystřelila. Teď
už císařovnu určitě zpozorovala, ale zřejmě se bála střílet do davu
civilistů nebo nechtěla riskovat, že prozradí přítomnost cch'-kche,
než se někomu z nich naskytne dobrá příležitost k útoku. Asi vsa-
dila na opatrnost.

Rin na opatrnost kašlala. Vesmír jí tady nabídl šanci. Může to
celé ve chvílce skoncovat.

Na její myšlenky dotíral Fénix, dychtivý a nedočkavý. *No tak,
dítě... Nech se...*

Zaryla si nehty do dlaní. *Ještě ne.*

Od císařovny ji dělila příliš velká vzdálenost. Kdyby vzplála
teď, umře celé náměstí.

Zoufale si přála, aby uměla oheň lépe ovládat. Nebo spíš jakkoliv. Ale Fénix byl naprostým opakem ovládní. Fénix toužil po hučícím, nespoutaném požáru stravujícím všechno v dohledu.

A ona při přivolávání boha nedokázala rozlišit mezi svou a Fénixovou touhou. Jeho touha i její touha byly puzením ke smrti, jehož zápal bylo nutné neustále přiživovat.

Snažila se myslet na něco jiného, cokoli, jen ne na zlost a pomstu. Když se ale podívala na císařovnu, viděla jen plameny.

Ta-ťi zvedla hlavu. Střetla se s ní očima. Zvedla ruku a zamávala jí.

Rin strnula jako přimrazená. Nemohla od ní odtrhnout pohled. Z Ta-ťiiných očí se stala okna, z oken se staly vzpomínky a ze vzpomínek se stal dým, oheň, mrtvoly a kosti a Rin cítila, že padá, padá do černého oceánu, kde viděla jen Altana, jak se zapaluje na molu jako oživlý maják.

Ta-ťiiny rty se zkrivily do krutého úsměvu.

Pak za Rin znenadání začaly vybuchovat petardy, *prásk-prásk-prásk*, a srdce jí vyskočilo až do krku.

A to už křičela, tiskla si dlaně k uším a třásla se po celém těle.

„To je ohňostroj!“ sykl Unegen. Odtáhl jí ruce od hlavy. „Jenom ohňostroj.“

To ale nic neznamenalo — Rin přece věděla, že je to ohňostroj, ale to byla rozumná myšlenka a rozumné myšlenky neměly žádnou váhu, protože když zavřela oči, při každém prásknutí se jí za víčky rozprskávaly výbuchy, zmítající se končetiny, křičící děti...

Viděla muže houpajícího se pod podlahovými prkny budovy rozervané na kusy, jak se snaží udržet kluzkými prsty na šikmých dřevěných palubkách a nepadnout na plápolající špice trámů pod sebou. Viděla muže a ženy přimáčknuté ke stěnám a pokryté slabým bílým prachem. Mohla by je považovat za sochy, kdyby všude kolem nich neviděla obrys temného stínu krve...

Příliš mnoho lidí. Uvázla mezi příliš mnoha lidmi. Klesla na kolena a zabořila tvář do dlaní. Když se posledně ocitla v takové

tlačenci, byl to dav lidí splašeně prchajících z hrůzy, kterou bylo centrum Churdalajnu. Zvedla oči, zapátrala po únikových trasách a žádnou nenašla, jen nekonečné valy těl namačkaných na sobě.

Bylo toho příliš. Příliš mnoho vjemů, informací... Mysl se jí z toho hroutila, ze zad se jí uvolňovaly zášlehy a záchvěvy ohně a vybuchovaly ve vzduchu nad ní, takže se třásla ještě silněji.

A pořád tam bylo tolik lidí, napěchovaných na jednom místě, kypící masa napřažených rukou, bezejmenné a beztvárné jsoucno, které ji chtělo rozsápat...

Tisíce, statisíce, a tys je vymazala ze světa, upálilas je v jejich domovech...

„Zadrž, Rin!“ vykřikl Unegen.

Ale to už nebylo podstatné. Dav se od ní odtáhl do uctivé vzdálenosti. Matky si tiskly děti k sobě. Veteráni si ukazovali a povykovali.

Sklopila oči. Z celého těla jí stoupal dým.

Ta-ťiina nosítka zmizela. Určitě ji odklidili do bezpečí — Rini-na přítomnost byla do očí bijícím signálním ohněm. Přelidněnou ulicí už se k nim prodíral zástup císařských strážných se zvednutými štíty a kopími namířenými přímo na ni.

„A do prdele,“ pronesl Unegen.

Rin vrárovavě vycouvala a ruce držela před sebou dlaněmi ven, jako by patřily cizímu člověku. To prsty někoho jiného ohnivě jiskřily. To někdo jiný svou vůlí vtahoval Fénixe do tohoto světa.

Spal je.

Zapulzoval v ní oheň. Cítila, jak se jí napínají žilky za očima. Samým tlakem už jí z hlavy střílela bodavá bolest, až se jí před očima dělaly mžitky.

Zabij je.

Velitel stráží zavelel. Domobrana se na ni vrhla. Pak naskočil obranný instinkt a Rin se přestala ovládat. V hlavě se jí rozhostilo ohlušující ticho a pak uslyšela vysoký, kvílivý zvuk, vítězné skřehotání boha, jemuž bylo jasné, že vyhrál.

Když se konečně podívala na Unegena, neviděla člověka, ale ohořelou mrtvolu, bílou kostru, která se leskla skrz odpadávající maso — viděla, jak se ve chvílce rozpadl na popel, a užasla nad tím, jak čistý ten popel byl, mnohem lepší než složitá spleť kostí a masa, z níž se skládal teď...

„Přestaň!“

Slyšela ne křik, ale skuhravé žadonění. Popelem na zlomek vteřiny probleskla Unegenova tvář.

Usmrcovala ho. Věděla, že ho usmrčuje, a neuměla to zastavit.

To už ani neovládala končetiny. Stála bez hnutí, z rukou i nohou jí šlehal oheň a ochromoval ji, jako by vězela ve skále.

Spal ho, ponoukal ji Fénix.

„Ne, přestaň...“

To přece chceš.

Nechtěla. Ale ono to ne a ne přestat. Proč by měl Fénixův dar zahrnovat třeba jen špetku sebeovládání? Byl to hlad, který pořád jen sílil — oheň stravuje a chce stravovat ještě víc a Mai'rinnen Tearza ji před tím kdysi varovala, ale Rin ji neposlechla a Unegen teď zemře...

Na ústa se jí připláclo něco těžkého. Ucítila chuť laudana. Olejovitou a sladkou až přeslazenou. V hlavě se jí panika svářila s úlevou, zatímco se dusila a zmítala, ale Čchagan jí jen přitiskl namočený hadr silněji k tváři. Hrud' se jí vzedmula.

Pod nohama se jí pohnula země. Zdušeně vyjekla.

„Dýchej,“ nařídil jí Čchagan. „Buď zticha. Jenom dýchej.“

Dusila se nezdravou, důvěrně známou vůní; Enki jí tinkturu připravoval už mnohokrát. Snažila se nevzpouzet. Přemáhala své vrozené pudy — to ona jim tohle nařídila, takhle to má správně probíhat.

Nijak se to tím neusnadňovalo.

Podlomily se jí nohy. Ramena poklesla. Rin se svalila na Čchagana.

Zvedl ji na nohy, přehodil si její paži přes rameno a odvedl ji ke schodům. Do cesty jim zavanul dým. Horko na ni nijak nepůsobilo, ale viděla, jak se Čchaganovi kroutí vlasy a konečky šustivě černají.

„Do prdele,“ bručel si pod vousy.

„Kde je Unegen?“ zamumlala.

„Je v pořádku, bude v pořádku...“

Chtěla trvat na tom, že ho musí vidět, ale jazyk měla tak ztěžklý, že se nezmohla na slovo. Kolena už ji vůbec neposlouchala, ale neměla dojem, že by padala. Sedativum se jí šířilo krevním oběhem a svět byl vzdušný a světlý, říše víl. Slyšela, jak někdo ječí. Cítila, jak ji někdo zvedá a pokládá ji na dno sampanu.

Podářilo se jí naposled se ohlédnout přes rameno.

Celé přístavní město na obzoru plálo jako maják — na všech terasách svítily lampy a žhnoucím vzduchem se šířily kouřové signály spolu s vyzváněním zvonů.

Tuhle výstrahu uvidí všechny říšské hlídky.

Rin ovládala běžné šifry domobrany. Věděla, co ty signály znamenají. Ohlašovaly pátrání po zrádcích trůnu.

„Blahopřeju,“ ozval se Čchagan. „Poštvalas na nás celou domobranu.“

„Co budeme...“ Jazyk se jí bezvládně převaloval v ústech. Ztratila schopnost tvořit slova.

Položil jí ruku na rameno a postrčil ji. „Padej dolů.“

Nemotorně se skutálela do prostoru pod lavicemi. Otevřela oči dokořán a před nosem měla dřevěný spodek říčního člunu, tak blízko, že by mohla spočítat dřevní vlákna. Rýhy ve dřevě zavřily, stočily se do tušových kreseb, ona se do nich propadla a pak tuš dostala barvy a stala se světem, v němž byla jen červeně a černě a oranž.

Propast se rozevřela. Jindy se otevřít nemohla, jen když byla Rin úplně sjetá a přestala se ovládat do té míry, že už nedokázala nechat na pokoji to jediné, na co si zakazovala myslet.

Letěla nad srpkovitým ostrovem a viděla, jak ohňová hora vybuchuje, z jejího vrcholku se řinou proudy žhavé lávy a stékají v čůrcích k městům pod ní.

Viděla životy zhášené, spalované, zamačkávané a během jediného okamžiku proměněné v dým. A bylo to tak snadné jako sfouknout svíčku, jako rozdrtit můru prstem. Zatoužila po tom a ono se to stalo. Způsobila to silou vůle jako bůh.

Dokud si to vybavovala z té odtažitě, ptačí perspektivy, necítila vinu. Spíš jakousi matnou zvědavost, jako by zapálila mraveniště, jako by napíchla broučka na špičku nože.

Se zabíjením brouků se nepojí žádná vina, jen rozkošné, dětinské zaujetí pohledem na to, jak se hmyz svíjí v posledním tažení.

Nebyla to vzpomínka ani vidina — byl to přelud, který si pro sebe vykouzlila, přelud, k němuž se vracela pokaždé, když se přestala ovládat a oni ji nadopovali.

Chtěla to vidět, potřebovala tančit na kraji téhle vzpomínky, která jí nepatřila, proplouvat mezi božskou, chladnou lhostejností vraha a ochromující vinou samotného skutku. Pohrávala si se svou vinou, jako když dítě nastavuje dlaň nad svíčku a odvažuje se jen tak blízko, aby ucítilo bodavé zášlehy plamene.

Bylo to duševní sebemrskačství, něco podobného jako rýpání nehtem v otevřené ráně. Odpověď samozřejmě znala, jen ji nedokázala před nikým přiznat — že totiž ve chvíli, kdy potopila srpkovitý ostrov, ve chvíli, kdy se z ní stal vrah, po tom toužila.

„Je v pořádku?“ Ramzův hlas. „Proč se směje?“

Čhaganův hlas. „Bude v pořádku.“

Ano, chtěla zakřičet Rin, ano, je v pořádku, jen sní, jen uvázla mezi tímhle světem a oním, jen je uchvácená zdáním toho, co udělala. Válela se na dně sampanu a hihňala se, až nakonec smích přerostl v hlasité, řezavé vzlyky, a pak už plakala, dokud se jí nezatmělo před očima.

Kapitola 3

„Vstávej.“

Někdo ji bolestivě štípl do ruky. Rin se trhnutím posadila. Pravička jí sjela k opasku, který neměla, pro nůž, který byl v sousedním pokoji, a levičkou naslepo udeřila do...

„Kurva!“ vykřikl Čchagan.

S obtížemi zaostřila na jeho tvář. Uskočil a zvedl ruce, aby viděla, že nemá žádnou zbraň, jen žínku.

Horečně si začala přejíždět prsty po krku a zápěstích. Věděla, že není spoutaná, věděla to, ale stejně se musela ujistit.

Čchagan se sklesle podrbal na tváři, kde už se mu rychle dělala modřina.

Rin se mu neomlivila za to, že ho praštila. Ví přece, že to nemá dělat. Všichni to vědí. Vědí, že se jí nemají dotýkat bez vyzvání. Ani k ní přistupovat zezadu. A zdržet se v její blízkosti náhlých pohybů i zvuků, pokud nechtějí skončit jako kousek uhlí klesající na dno Omonodského zálivu.

„Jak dlouho jsem byla mimo?“ Začala nasucho dávit. Měla pocit, jako by jí v ústech něco zdechlo, a jazyk měla suchý, jako by hodiny olizovala dřevěnou desku.

„Pár dní,“ odpověděl Čchagan. „Jsi dobrá, žes vůbec vylezla z postele.“

„Dní?“

Pokrčil rameny. „Asi jsme neodhadli dávkování. Aspoň že tě to nezabilo.“

Rin si promnula suché oči. Z koutků očí jí odpadávaly kousky ztvrdlého hnisu. Zahlédla svoji tvář v zrcátku u postele. Neměla sice červené zorničky, u těch vždycky chvíli trvalo, než se jim po užívání jakýchkoli opiátů vrátila původní barva, ale bělma měla zarudlá a protkaná podebranými žilkami, hustými a rozlezlými jako pavučiny.

Z paměti se jí pomalu vynořovaly vzpomínky a snažily se proboujet mlhou opiové tinktury, aby se mohly správně poskládat. Pevně zavřela oči a pokusila se oddělit to, co se stalo, od toho, co se jí zdálo. Myšlenky se pozvolna sestavovaly do otázek a útrobami se jí šířil ošklivý pocit. „Kde je Unegen...?“

„Má od tebe popáleniny na víc než polovině těla. Málem jsi ho zabila.“ Čchaganův úsečný tón pro ni neměl ani náznak pochopení. „Nemohli jsme ho vzít s sebou, tak u něj zůstal Enki, aby se o něj postaral. A už se, á, nevrátí.“

Rin zamrkala, aby neměla okolní svět tak rozmazaný. Hlava se jí točila a při každém pohybu dočista ztrácela orientaci. „Cože? Proč?“

„Protože odešli od cch'-kche.“

Chvíli jí trvalo, než to pochopila.

„Ale... ale to nemůžou.“ V hrudi se jí usadila panika, těžká a svíravá. Enki byl jejich jediný lékař a Unegen jejich nejlepší špeh. Bez nich jich bude jen šest.

Se šesti lidmi císařovnu nezabije.

„Těžko jim to můžeš vyčítat,“ dodal Čchagan.

„Vždyť složili přísahu!“

„Přísahali Týrovi. Přísahali Altanovi. Nemají žádné závazky vůči někomu tak neschopnému jako ty.“ Čchagan naklonil hlavu. „Asi ti ani nemusím říkat, že Ta-ti vyvázla.“

Rin ho probodla pohledem. „Já myslela, že jsi na mojí straně.“
„Řekl jsem, že ti pomůžu zabít Su Ta-ti. Neřekl jsem, že tě budu držet za ruku, až budeš ohrožovat životy všech lidí na téhle lodi.“

„Ale ostatní...“ Zmocnil se jí náhlý strach. „Pořád jsou se mnou, ne? Zůstali mi věrní?“

„To nijak nesouvisí s věrností. Jsou bez sebe strachy.“

„Ze mě?“

„Ty vážně vidíš jenom sebe samu, vidíš?“ Čchagan ohrnul ret.
„Mají strach ze sebe. Šamani jsou v téhle říši hodně osamělí, hlavně proto, že nevědí, kdy přijdou o rozum.“

„Já vím. Chápu to.“

„Nic nechápeš. Oni se nebojí toho, že se zblázní. Vědí, že k tomu dojde. Vědí, že brzy skončí jako Fejlen. Uvěznění ve svých vlastních tělech. A až se to stane, chtějí být u jediných lidí, kteří to budou umět skoncovat. Proto jsou pořád ještě tady.“

Cch'-kche si redukuje početní stav sami, řekl jí jednou Altan. Cch'-kche dohlížejí jeden na druhého.

To znamená, že brání jeden druhého. Taky to znamená, že před sebou chrání zbytek světa. Cch'-kche jsou jako děti, které si hrají na akrobaty, ošidně balancují jedno na druhém a spoléhají na to, že jim ostatní zabrání spadnout do propasti.

„Jako velitelka máš za úkol je chránit,“ pokračoval Čchagan.
„Zůstávají s tebou, protože mají nahnáno a nevědí, kam jinam by šli. Jenže ty je ohrožuješ každým svým hloupým rozhodnutím a naprostým nedostatkem sebeovládání.“

Rin zaúpěla a sevřela si hlavu rukama. Každé slovo ji bodalo do ušních bubínků jako nůž. Bylo jí jasné, že to zpackala, ale Čchagana nějak moc bavilo to rozmazávat. „Tak už mě nech bejt.“

„Ne. Vylez z postele a přestaň vyvádět jako malá.“

„Prosím tě, Čchagane...“

„Jsi úplná troska.“

„To já vím.“

„Ano, víš to už od Spýru, ale zhoršuješ se, místo aby ses zlepšovala. Snažíš se všechno spravit opiem a to tě ničí.“

„Já vím,“ zašeptala. „Jenže... on tam pořád je, křičí mi v hlavě...“

„Tak ho zkrot.“

„To nejde.“

„Proč ne?“ Znechuceně zamručel. „Altan to dokázal.“

„Ale já nejsem Altan.“ To už se neubránila slzám. „Tos mi chtěl říct? Nejsem tak silná jako on, nejsem tak chytrá jako on, nedokážu to co on...“

Chraplavě se zasmál. „To přece vidí každý.“

„Tak se ujmi velení ty. Už teď se chováš, jako bys tady velel, tak proč tu hodnost nepřevzmeš? Mně je to u prdele.“

„Protože Altan tě jmenoval velitelkou,“ opáčil prostě. „A já na rozdíl od tebe aspoň vím, jak ctít jeho odkaz.“

To ji umlčelo.

Předklonil se. „To břímě musíš nést ty. Aby ses naučila sebeovládání a začala je chránit.“

„Ale co když to nepůjde?“

Bledé oči ani nemrkly. „Upřímně? Tak by ses měla zabít.“

Rin netušila, co na to má říct.

„Jestli si myslíš, že to nepřekonáš, tak bys měla zemřít,“ dodal Čchagan. „Protože tě to rozežere zevnitř. Udělá si to z tvého těla svou prodlouženou ruku a bude to všechno pálit, až to nakonec nebudou jenom civilisti, nebude to jenom Unegen, ale všichni kolem tebe, všechno, cos kdy měla ráda a na čem ti záleželo.“

A až z celého tvého světa zůstane jen popel, budeš si ještě přát, abys mohla zemřít.“

Když se jí konečně vrátila vláda nad tělem nutná k tomu, aby prošla chodbičkou bez zakopnutí, zastihla ostatní v jídelně.

„Co je to?“ Ramza něco vyplivl na stůl. „Ptačí trus?“

„Plody kustovnice,“ odpověděl Pa-ti. „Tobě v ovesný kaši nechutnaj?“

„Je na nich plíseň.“

„Na všem je plíseň.“

„Ale já myslel, že jedeme pro nový zásoby,“ reptal Ramza.

„Kde bychom na ně vzali?“ optal se Su-ni.

„Jsme přece cch'-kche!“ vykřikl Ramza. „Mohli jsme si něco ukrást!“

„No, nemůžeme přece...“ Pa-ti se odmlčel, protože uviděl, že ve dveřích stojí Rin. Ramza a Su-ni se ohlédli stejným směrem. Zmlkli.

Oplácela jim pohled. Nedostávalo se jí slov. Myslela si, že ví, co jim řekne. Teď jí bylo leda tak do pláče.

„Vesele z postele,“ prohlásil nakonec Ramza. Přisunul jí nohou židli. „Máš hlad? Vypadáš hrozně.“

Zamrkala na něj. „Jenom jsem chtěla říct...“ začala zdušeným šepotem.

„Ne,“ utnul ji Pa-ti.

„Ale já jen...“

„Ne,“ zopakoval důrazněji. „Vím, že je to těžký. Nakonec se k tomu dohrabeš. Jako Altan.“

Su-ni přikývl v tichém souhlasu.

Nutkání k pláči sílilo.

„Posad' se,“ vybídl ji vlídně Ramza. „Sněz něco.“

Přišourala se k pultu a neobratně se pokusila nabrat si jídlo do misky. Ovesná kaše kapala z naběračky na palubu. Vydala se ke stolu, ale podlaha se jí pod nohama houpala. Zhroutila se na židli. Dýchala ztěžka.

Nikdo to nekomentoval.

Vyhlédla okénkem ven. Pluli znepokojivě rychle po rozbourěném moři. Břeh nebyl nikde v dohledu. Pod palubkami se převalila vlna a Rin přemohla následné vzednutí nevolnosti.

„Dostali jsme aspoň Jang Jüan-fua?“ zeptala se po chvíli.

Pa-ťi přikývl. „Su-ni ho v tom pozdvižení sejmul. Rozkrápnul mu hlavu o zeď a tělo mrsknul do oceánu, protože jeho strážníci měli tolik práce s Ta-ťi, že nás nestihli odrazit. Ta diverzní taktika asi přece jenom zabrala. Chtěli jsme ti to říct, ale tys byla, á, v neschopnosti.“

„Sjetá jako zvíře,“ doplnil Ramza. „Chichotala ses něčemu na podlaze.“

„Chápu,“ pronesla Rin. „A teď se vracíme do Anchilúnu?“

„Co nejrychleji. Honí nás celá císařská garda, ale pochybuju, že se za náma budou hnát na Moagino území.“

„To asi ne,“ zamumlala Rin. Rýpala se lžící v jídle. S tou plísňí měl Ramza pravdu. Černozelené flíčky byly tak velké, že kaše se kvůli nim skoro nedala jíst. Zvedl se jí žaludek. Odstrčila misku.

Ostatní seděli u stolu, vrtěli se, pomrkávali a dívali se na všechno, jen ne na ni.

„Slyšela jsem, že Enki a Unegen odešli,“ řekla.

V odpověď se dočkala bezvýrazných pohledů a krčení rameny.

Zhluboka se nadechla. „No a tak si myslím... Chtěla jsem říct, že...“

Pa-ťi ji přerušil, než to stihla doříct. „My nikam nejdeme.“

„Ale ty...“

„Nemám rád, když mi někdo lže. A úplně nejvíc mě vytáčí, když mě někdo zradí. Ta-ťi dostane, co si zaslouží. Já to dotáhnu do konce, Spýřanečko. U mě si s dezercí nemusíš dělat starosti.“

Rin se rozhlédla kolem stolu. „No a co vy ostatní?“

„Altan si zasloužil něco lepšího,“ odpověděl prostě Su-ni, jako by nebylo nutné nic dalšího dodávat.

„Ale ty tady nemusíš zůstat.“ Rin se otočila k Ramzovi. Mladému, nevinnému, maličkému, geniálnímu a nebezpečnému Ramzovi. Chtěla se ujistit, že zůstane s ní, a věděla, že by bylo sobecké to od něj žádat. „Chci říct, že bys neměl.“

Ramza vyškrábl něco ze dna misky. Budil dojem, že ho ten rozhovor vůbec nezajímá. „Přijde mi, že jít někam jinam by bylo trochu nudný.“

„Vždyť jsi ještě kluk.“

„Jdi do prdele.“ Zaštoural si malíčkem v ústech a pokusil se vylovit něco, co mu uvízlo za zadními stoličkami. „Pochop přece, že jsme zabijáci. Když celý život děláš jedno a to samý, je dost těžký s tím přestat.“

„Jo a pak taky naše jediná další možnost je vězení na Baghře,“ doplnil Pa-ťi.

Ramza přikývl. „Baghra byla hrozná.“

Rin si vzpomněla, že nikdo z cch'-kche se u nikarských strážců práva moc dobře nezapsal. Ani u civilizované společnosti, když na to přijde.

Arača pocházel z malé vsíky v provincii Hada, kde vesničané uctívali místního říčního boha, který je údajně chránil před povodněmi. Arača, čerstvý zasvěcenec kultu říčního boha, se stal po mnoha generacích prvním šamanem, jemuž se podařilo to, co jeho předchůdci jen tvrdili. Nešťastnou náhodou přitom utopil dvě malé holčičky. Titíž vesničané, kteří velebili jeho falešné učitele, se ho už chystali ukamenovat, když ho Týr, bývalý velitel cch'-kche, naverboval do Noční tvrze.

Ramza se narodil do alchymistické rodiny, která vyráběla střelný prach pro domobranu, ale pak po náhodném výbuchu poblíž paláce ztratil rodiče, přišel o oko a skončil v neblaze proslulé bagher-ské věznici za údajný pokus o atentát na císařovnu. Týr ho vytáhl z cely, aby místo toho vyráběl zbraně pro cch'-kche.

O Pa-ťim a Su-nim toho Rin moc nevěděla. Věděla, že oba kdysi studovali na Sinegardu a chodili na hodiny mudrosloví v dřívějších ročnících. Věděla, že je ze školy vyhodili, když se něco strašlivě zvrtilo. Věděla, že oba strávili nějaký čas na Baghře. Ani jeden z nich toho o sobě už moc dalšího neřekl.

Stejně tajemná byla i dvojčata Čchagan a Čchara. Nepocházela z říše. Mluvila nikarsky se zpěvavým vnitrozemským přízvukem. Na dotazy po domově však odpovídala jen velmi neurčitě. *Domov je hodně daleko. Domov je v Noční tvrzi.*

Rin chápala, co se tím snažili říct. Stejně jako ostatní ani oni prostě neměli kam jinam jít.

„Co se děje?“ zeptal se Pa-ťi. „To zní, jako bys nás chtěla vyštvat.“

„To ne,“ odpověděla Rin. „Já jen... Neumím ho zahnat. Bojím se.“

„Čeho?“

„Bojím se, že vám ublížím. Adlagou to neskončí. Neumím Fé-nixe zahnat a neumím ho zastavit a...“

„Protože jsi v tom nová,“ skočil jí do řeči Pa-ťi. Znělo to tak mile. Jak může být tak milý? „Všichni jsme si tím prošli. Chtějí po tobě, abys svoje tělo používala v jednom kuse. A ty máš dojem, že jsi na pokraji šílenství, myslíš si, že už nastala ta chvíle, kdy konečně ztratíš nervy, ale nenastala.“

„Jak to víš?“

„Protože je to pokaždý o něco snadnější. Nakonec se na tom prahu šílenství naučíš žít.“

„Ale nemůžu vám slíbit, že už neudělám...“

„Neuděláš. A po Ta-ťi půjdeme znova. A budeme to dělat dál a dál, kolikrát bude třeba, dokud nebude mrtvá. Týr nad náma nezlomil hůl. My ji nezlomíme nad tebou. Od toho přece cch'-kche jsou.“

Ohromeně se na něj zadívala. Nezasloužila si to, ať už to bylo cokoliv. Nebylo to přátelství. To si nezasloužila. Ani věrnost to nebyla. Tu si nezasloužila už vůbec. Ale byla to sounáležitost, pouto vzniklé společnou zradou. Císařovna je zradila Svazu za pár šupů a nikdo z nich nebude mít klid, dokud řeky nezrudnou Ta-ťiinou krví.

„Nevím, co mám říct.“

„Tak prostě sklapni a přestaň o tom pindat.“ Ramza k ní přistrčil odsunutou miskou. „A dojez si kaši. Plíseň je bohatá na živiny.“

Na Omonodský záliv se snesla noc. *Buřňák* svištěl kolem pobřeží pod příkrovem tmy, nadnášený tak mocnou šamanskou silou, že svým říšským pronásledovatelům unikl už za několik hodin. Cch'-kche se rozptýlili. Čchara a Čchagan byli u sebe v kajutě, kde trávili skoro veškerý čas, stranou od ostatních, Su-ni a Ramza drželi noční hlídku na přední palubě a Pa-ti se odebral do své houpací sítě v hlavní ubikaci.

Rin se zamkla do své kajuty, aby svedla duševní bitvu s bohem.

Neměla moc času. Opiová tinktura už pomalu přestávala působit. Zaklínila židli pod kliku, posadila se na podlahu, vmáčkla hlavu mezi kolena a čekala, až uslyší hlas boha.

Čekala na návrat do stavu, kdy Fénix touží po naprosté nadvládě a křičí na ni, dokud Rin neuposlechne.

Tentokrát mu bude křik oplácet.

Položila si k noze lovecký nožík. Pevně zavřela oči. Vnímala, jak jí krevním oběhem kolují poslední zbytky laudana a z mysli se zvedá mlhavý oblak otupělosti. Cítila to hrozné svírání v žaludku a v útrokách, které nikdy nepolevovalo. Cítila — kromě děsivé vyhlídky na střízlivost — uvědomění.

Vždycky se vracela do stejného okamžiku před měsíci, kdy klečela na všech čtyřech ve spýrském chrámu. Fénix si tu chvíli vychutnával, protože v ní viděl vrchol ničivé moci. A vracel ji do ní, protože chtěl, aby uvěřila, že dokud to dílo nedokoná, nikdy se s tou hrůzou nesmíří.

Chtěl po ní, aby spálila tuto loď. Aby zabila všechny kolem sebe. Aby se pak vylodila na pevnině a pustila se do pálení i tam, aby postupovala do vnitrozemí jako plamínek, od kterého chytí rúžek papíru, a pálíla všechno, co jí přijde do cesty, dokud nezůstane jen prázdno pokryté vrstvou popela.

A pak bude čistá.

Uslyšela symfonii křiku, hlasů sborových i jednotlivých, spýřanských nebo mukenských — to nebylo důležité, protože němé utrpení nemá svůj vlastní jazyk.

Nedokázala se vyrovnat s tím, jak byly zároveň čísla i nečísla a hranice mezi nimi se stírala, a bylo to hrozné, protože dokud to byla čísla, nebylo to tak špatné, ale pokud to byly životy, nedalo se to znásobování snést...

Pak se křik zhmotnil v Altana.

Jeho tvář se rozpukla podél trhlin v zuhelnatělé pokožce. Oči mu oranžově žhnuly, po černých slzách mu na tváři zůstávaly šmouhy, zevnitř ho drásal oheň — a ona s tím nemohla nic dělat.

„Je mi to líto,“ zašeptala. „Je mi to líto, je mi to líto, snažila jsem se...“

„Mělas to být ty,“ řekl. Rty se mu pokryly puchýři, rozpraskaly a pod nimi se ukázala kost. „Mělas zemřít. Mělas vzplanout.“ Z jeho tváře se stal popel a z popela lebka, přitisknutá k její hlavě. Na krku se jí sevřely kostlivé prsty. „Mělas to být ty.“

Pak už nebyla schopná poznat, jestli ty myšlenky jsou její, nebo jeho, jen vnímala, že jsou tak hlasité, až přehlušují všechno ostatní.

Chci, aby tě to bolelo.

Chci tvoji smrt.

Chci tě vidět hořet.

„Ne!“ Zarazila si čepel do stehna. Bolest skýtala jen dočasnou úlevu, oslepující běl, která jí všechno z hlavy vyžene, a pak se oheň vrátí. Selhala.

Selhala i posledně a předtím taky. Selhala pokaždé, když to zkoušela. Teď už nevěděla, proč to dělá, snad jen proto, aby se mučila vědomím, že neovládá oheň, který jí zuří v hlavě.

Řez se připojil k řádce otevřených ran na pažích a nohou, způsobených — a průběžně obnovovaných — v předchozích týdnech, protože bolest byla při vší své dočasnosti pořád jedinou možností kromě opia, která ji napadala.

A pak už ji nenapadalo vůbec nic.

Pohyby měla zautomatizované a všechno to šlo tak snadno — poválet hrudku opia mezi dlaněmi, pak zajiskření prvního zákmitu

plamene a potom vůně kandovaného ovoce, v němž se ukrývá něco shnilého.

Na opiu bylo skvělé, že jakmile je vdechla, přestalo na čemkoli záležet a ona se mohla na celé hodiny, vklíněné do jejího světa, přestat zabývat zodpovědností žití.

Potáhla.

Plameny ustoupily. Vzpomínky zmizely. Svět ji přestal trápit, a dokonce i rozčarování z kapitulace zesláblo v nevýrazné nic. A zůstal jen ten sladký, přesladký dým.

Kapitola 4

„Věděli jste, že v Anchilúnu mají zvláštní úřad pro vypočítávání váhy, kterou město unese?“ zeptal se Ramza vesele.

Byl z nich jediný, komu orientace v Plovoucím Městě nedělala potíže. Poskakoval před nimi a bez námahy přebíhal po úzkých lávkách lemujících bahnitě kanály, zatímco zbytek se opatrně šinul po vratkých prknech.

„A kolik teda?“ pobídl ho Pa-ti.

„Myslím, že už se blíží k maximální kapacitě,“ odpověděl Ramza. „Někdo bude muset něco udělat s počtem obyvatel, jinak se Anchilún začne potápět.“

„Mohli by je poslat do vnitrozemí,“ řekl Pa-ti. „Za posledních několik měsíců jsme určitě přišli o pár set tisíc lidí.“

„Nebo je prostě nahnat do další války. Ta je na vyvražďování lidí jako dělaná.“ Ramza se prosmýkl k dalšímu můstku.

Rin ho těžkopádně následovala a unaveně mrkala v nelítostném jižním slunci.

Už celé dny nevyšla ze své kajuty. Brala nejmenší možnou denní dávku opia, po níž měla klid duše a přitom ještě mohla fungovat. I ta jí ale rozhodila smysl pro rovnováhu tak ošklivě, že když se ubírali hlouběji do města, musela být zavěšená do Pa-tiho.

Rin Anchilún nesnášela. Vadil jí ten sláný, štiplavý pach oceánu, který se tady za ní všude táhl, vadila jí i nesmírná hlučnost města, kde na sebe piráti a kupci pokřikují v anchilúnském pidžinu — nesrozumitelné směsici nikarštiny a západních jazyků. Vadilo jí, že Plovoucí Město se potácí nad otevřeným mořem, které se při každé vlně převaluje sem a tam, a ona tím pádem měla pocit, že každou chvíli spadne, i když zrovna stála bez hnutí.

Nevydávala by se sem, kdyby měli na výběr. Anchilún byl jediným městem v říši, kde byla aspoň trochu v bezpečí. A byl to domov jediných lidí, kteří budou ochotní jí prodat zbraně.

A opium.

Hesperská republika po skončení první makové války zasedla s delegáty Mukenského svazu k podpisu mírové smlouvy, která ustanovila na nikarském pobřeží dvě neutrální pásma. Prvním byl mezinárodní přístav Churdalajn. Druhým bylo Plovoucí Město Anchilún.

Tedy byl Anchilún jen obyčejný přístav, pouhá hrstka nijakých jednopodlažních budov bez sklepů, protože na křehkých přímořských písčínách se nic většího neudrželo.

Pak Trojlístek vyhrál druhou makovou válku a Dračí císař rozmetal v Jihonikanském moři půlku hesperské flotily napadřf.

Anchilún za nepřítomnosti cizinců vzkvétal. Místní lidé obsadili poškozené lodě jako mořští cizopasnici a jejich propojením vzniklo Plovoucí Město. Ted' Anchilún vachrlatě vybíhal od pobřeží jako pavouk natahující se příliš daleko, řada dřevěných fošen tvořících síť lávek mezi bezpočtem lodí přivázaných ke břehu.

Anchilún byl klíčovým bodem, jímž do říše proudil mák ve všech podobách. Moaginy opiové klipry připlouvaly ze západní polokoule a vykládaly své zboží do obřích prázdných lodních vraků sloužících jako skladiště, kde je vyzvedávaly protáhlé, štíhlé pašerácké čluny, rozprchávaly se rameny přítoků větvících se z Mu-žuej a průběžně se šířily krevním oběhem říše jako pozvolna unikající jed.

Anchilún znamenal hojnost levného opia a to zase znamenalo rajske, poklidné zapomnění, hodiny a hodiny, kdy Rin nemusela myslet ani vzpomínat vůbec na nic.

A právě proto Anchilún nesnášela. Vzbuzoval v ní hrozný strach. Čím delší dobu zde trávila, zamčená sama v kajutě a unášená Moaginy mi drogami, tím méně si připadala schopná odsud odjet.

„Divný,“ pronesl Pa-ti. „Člověk by si myslel, že se dočkáme velkolepějšího uvítání.“

Cesta do centra města vedla kolem plovoucích tržišť, kanálů posetých haldami odpadků a řad typicky anchilúnských barů, v nichž nebyly lavice ani židle, jen lana natažená podél zdí, přes která se opilí hosté mohli pověsit za podpaždí.

Teď už ale šli přes půl hodiny. Byli v samém středu města, všem jeho obyvatelům na očích, a nikdo je neodchytil.

Moag určitě věděla, že se vrátili. Moag věděla o všem, co se v Plovoucím Městě šustlo.

„Takhle jenom Moag dává najevo, kdo tady má navrch.“ Rin se zastavila a zalapala po dechu. Z rozhoupaných prken jí bylo na zvracení. „Nebude se po nás shánět. Musíme jít za ní.“

Domocet se slyšení u Čchiang Moag nebylo nic snadného. Pirátská královna se obklopila tolika vrstvami zabezpečení, že nikdo nevěděl, kde se zrovna v daném okamžiku nachází. Jen na Černé lilie, její oddíl špionek a pomocnic, bylo spolehnutí, že donesou zprávu přímo jí, a Lilie byly k zastižení pouze na okázalé zábavní lodi plovoucí uprostřed hlavního městského kanálu.

Rin zvedla hlavu a zastínila si oči před sluncem. „Tam.“

Černá orchidej nebyla ani tak plavidlo, jako spíš plovoucí třípodlažní sídlo. Ze šikmých pagodových střech visely lampiony v křiklavých barvách a z oken potažených papírem se neustále linula

smyslná, dravá hudba. Černá orchidej se každý den v poledne šinu-
la sem a tam stojatým kanálem a nabírala návštěvníky, kteří k její
palubě připlouvali v jasně červených sampanech.

Rin zalovila po kapsách. „Nemáte někdo měďák?“

„Já jo.“ Pa-ťi hodil minci převozníkovi a ten zarejdoval se člu-
nem k pobřeží, aby dopravil cch'-kche na zábavní loď.

Hrstka Lilií, ladně usazených na zábradlí ve druhém patře, na
ně bezstarostně zamávala, jakmile se přiblížili. Pa-ťi v odpověď
zahvízdal.

„Nech toho,“ utrousila Rin.

„Proč? Dělá jim to radost. Hele, vždyť se smějou.“

„Spíš tě pak budou považovat za snadnej cíl.“

Lilie byly Moagina soukromá armáda děsivě pohledných žen.
Všechny měly prsa zvící hrušek a tak úzké pasy, že to vypadalo,
jako by se měly každou chvíli přelomit. Byly to školené bojovnice,
znalkyně jazyků a bez výjimky nejprotivnější skupina žen, s jakou
se kdy Rin setkala.

Jedna z nich je zastavila na konci nástupního můstku. Drob-
nou ručku měla napřaženou, jako by jim mohla fyzicky zabránit
ve vstupu na palubu. „Nejste ohlášení.“

Zjevně tady byla nová. Nemohlo jí být víc než patnáct. Ve tváři
měla jen trošičku rtěnky, prsa stále jen poupátka rašící pod košilí
a zjevně jí nedocházelo, že stojí před partou nejnebezpečnějších
lidí v říši.

„Já jsem Fang Žu-nin,“ odpověděla Rin.

Dívka zamrkala. „Kdo?“

Rin slyšela, jak Ramza maskuje uchechtnutí zakašláním.

„Fang Žu-nin,“ zopakovala důrazně. „Já se ohlašovat nemusím.“

„Ale zlatíčko, takhle to tady nefunguje.“ Dívka si poklepala štíh-
lými prsty na neskutečně úzký pas. „Musíš si zamluvit návštěvu
a my už máme plno na několik dní dopředu.“ Zadívala se přes Ri-
nino rameno na Pa-ťiho, Su-niho a Ramzu. „A za početnější než

čtyřčlenné skupinky je příplatek. Holky nemají rády, když se o ně zákazníci dělí.“

Rin sáhla po zbrani. „Tak hele, ty smrádě...“

„Ustup.“ Dívka znenadání držela v pěsti jehly, které měla zřejmě schované v rukávu. Hroty jehel byly fialové od jedu. „Lilii se nikdo ani nedotkne.“

Rin měla co dělat, aby jí nevlepila facku. „Jestli mi okamžitě neuvolníš cestu, narvu ti tuhle čepel tak hluboko do...“

„To je mi ale překvapení.“ Hedvábná záclona nad hlavním vchodem zašustila a na palubu vyšla vnadná žena. Rin přemohla zaúpění.

Byla to Sarana, nejmýš postavená Černá lilie a Moagina osobní oblíbenkyně. Byla Moaginou prostřednicí při jednání s cch'-kche od chvíle, kdy před třemi měsíci přistáli v Anchilúnu. Měla nesnesitelně ostrý jazyk, byla posedlá sexuálními dvojsmysly a vlastníla — podle Pa-ťiho — nejdokonalejší prsa jižně od Mu-žuej.

Rin ji nenáviděla.

„Tebe bych tady nečekala.“ Sarana k nim přistoupila a naklonila hlavu na stranu. „Myslely jsme si, že tě ženy nezajímají.“

Při řeči se vlnila a každé slovo zdůrazňovala pohupováním v bocích. Pa-ťi vydal přiškrcený zvuk. Ramza jí nestydatě civěl na hrud'

„Potřebuju mluvit s Moag,“ opáčila Rin.

„Moag má práci.“

„Moag podle mě dobře ví, že by mě neměla nechat čekat.“

Sarana povytáhla precizně namalované obočí. „Taky nemá ráda, když ji někdo uráží.“

„Mám to říct na rovinu?“ odsekla Rin. „Pokud nechceš, aby vám tahle loď shořela, tak zajdeš za svou paní a řekneš jí, že se s ní potřebuju setkat.“

Sarana naznačila zívnutí. „Buď na mě hodná, Spýřanko. Nebo tě pomluví.“

„Mohla bych tu vaši bárku ve chvílce potopit.“

„A Moag by tě dala prošpikovat šípy, než bys slezla z paluby.“ Sarana pohrdavě mávla rukou. „Dej si odchod, Spýřanko. Pošleme pro tebe, až bude Moag připravená.“

Rin vypěnila.

Ta mrcha má ale drzost.

Sarana to možná považovala za urážku, ale Rin opravdu byla Spýřanka. Bez cizí pomoci vyhrála třetí makovou válku. Potopila celou podělanou zemi. Nedošla až sem, jen aby se tady popichovala s nějakou pitomou liliovou kurvou.

Hmátla po ní a chytila ji za límec. Sarana sáhla po svém přičesku, který byl určitě otrávený, ale Rin ji přiřazila ke zdi, jedním loktem jí přimáčkla krk a druhým jí znehybnila pravé zápěstí.

Nahnula se k ní a zašeptala jí do ucha: „Možná si myslíš, že už jsi v bezpečí. Možná se prostě otočím a odejdu. Pak se před těma ostatníma sviněma budeš chvástat, jak jsi zastrašila Spýřanku! Ty se ale máš! Ale jednoho večera, až zhasneš lampiony a vytáhneš nástupní můstek, ucítíš u sebe v pokoji kouř. Vyběhneš na palubu, ale to už budou plameny hořet tak silně, že neuvidíš ani na půl kroku před sebe. Budeš vědět, že jsem to já, ale Moag se to už nedozví, protože ohnivá stěna z tebe opálí všechnu tu krásnou kůži, a to poslední, co uvidíš, než seskočíš z lodě do vařící vody, bude můj úsměv.“ Zaryla jí loket ještě hlouběji do bledého krku. „Neser mě, Sarano.“

Sarana jí zoufale zašátrala po zápěstích.

Rin naklonila hlavu. „Cos říkala?“

„Moag... by mohla udělat výjimku,“ zašeptala zdušeně Sarana.

Rin ji pustila. Sarana se ztěžka opřela o zeď a začala si honem ovívat tvář.

Z okrajů Rinina zorného pole se zvedl rudý opar. Začala ruku v pěst, zase ji povolila, dlouze vydechla a otřela si dlaň o blůzu. „Tak se mi to líbí.“

„Jsme tady,“ oznámila Sarana.

Rin zvedla ruku, aby si z očí sejmula pásku. Sarana trvala na tom, že musí jít sama — ostatní byli jediné nadšení, že mohou zůstat na zábavní lodi —, a Rin se kvůli své očividné bezbrannosti po celou plavbu kanálem potila a trhala sebou.

Zpočátku viděla jen tmu. Pak si oči zvykly na příšeří a ukázalo se, že místnost je osvětlená mihotavými plamínky lampiček. Žádná okna, žádné záblesky denního světla. Rin nedokázala poznat, jestli jsou na lodi, nebo v domě, jestli už je noc, nebo je místnost prostě tak dobře izolovaná, že do ní nepronikne žádné světlo zvenčí. Byla tam mnohem větší zima než venku. Rin měla dojem, že pořád ještě cítí pod nohama vzdouvající se moře, ale jen slabě, a neuměla určit, jestli je to pravda, nebo jestli si to jen představuje.

Ale ať už se ocitla kdekoli, byla to obrovská stavba. Válečná loď uvázlá na mělčině? Skladiště?

Viděla hranatý nábytek s prohnutýma nohama, který určitě pocházel z ciziny — takhle se říšské stolky nezdobily. Na stěnách visely portréty, které však nemohly zobrazovat Nikařany, protože zachycené postavy měly bledou pleť, hněvivé výrazy a všechny měly na hlavách směšné bílé paruky. Uprostřed místnosti stál mohutný stůl, tak velký, že by se k němu vešlo i dvacet lidí.

Na protějším konci seděla samotná pirátská královna, obklopená oddílem liliových lučištnic.

„Žu-nin.“ Moag měla ve zvyku chraplavě protahovat samohlásky. Hlas měla hluboký a zvláště podmanivý. „Vždycky tě ráda vidím.“

V ulicích Anchilúnu se jí říkalo Bezcitná vdova. Byla vysoká, rozložitá a spíš pohledná než půvabná. Říkalo se, že je to bývalá prostitutka ze zálivu, která se provdala za jednoho z mnoha anchilúnských pirátských kapitánů. Ten pak zemřel za okolností, které nebyly náležitě prošetřeny, a Moag pozvolna stoupala po žebříčku anchilúnské pirátské hierarchie, přičemž shromáždila flotilu

nevídané síly. Byla první, kdo kdy sjednotil anchilúnské pirátské frakce pod jednou vlajkou. Nesourodí anchilúnští zbojníci spolu před její vládou válčili, podobně jako dvanáctero nikanských provincií po smrti Rudého císaře. Svým způsobem se jí podařilo něco, co Ta-ti nikdy nedokázala. Přesvědčila nejednotné frakce vojáků, aby sloužily společnému cíli — jí samé.

„Myslím, že v mé soukromé pracovně jsi ještě nebyla.“ Moag ukázala na místnost. „Hezké, ne? Hesperané byli nesnesitelně otravní, ale s výzdobou to uměli.“

„Co se stalo původním vlastníkům?“ zeptala se Rin.

„Přijde na to. Předpokládám, že hesperské námořnictvo učí své lodníky plavat.“ Moag ukázala na křeslo naproti sobě. „Posad' se.“

„Díky, nechci.“ Rin už nesnesla sezení v křeslech. Vadilo jí, jak jí stoly blokují nohy. Kdyby vyskočila nebo se pokusila utéct, narazila by kolena do dřeva a to by ji stálo drahocenný únikový čas.

„Jak chceš.“ Moag naklonila hlavu. „Doneslo se mi, že v Adlaze to nedopadlo dobře.“

„Překazili nám to,“ odpověděla Rin. „Nečekané jsme tam narazili na Ta-ti.“

„Ale to já přece vím. Ví o tom celé pobřeží. Slyšelas, jak to podal Sineward, ne? Jsi odpadlá Spýřanka, zrádkyně koruny. Mukenští vězňové tě připravili o rozum a teď ohrožuješ všechny, kdo ti přijdou do cesty. Odměnu za tvoji hlavu zvýšili na šest tisíc říšských stříbrných. Za živou dvojnásobek.“

„To je hezký.“

„Nevypadáš, že by tě to trápilo.“

„Vždyť je to všechno pravda.“ Rin se předklonila. „Hele, Jang Jüan-fu je mrtvej. Nemohli jsme ti doručit jeho hlavu, ale tvoji zvědové ti všechno potvrdí, jen co se dostanou do Adlagy. Je na čase zaplatit.“

Moag to přešla bez komentáře. Podepřela si bradu špičkami prstů. „Já to nechápu. Proč se tím tak vysilovat?“

„No tak, Moag...“

Moag ji umlčela zvednutou rukou. „Vysvětli mi to. Máš větší moc, než o jaké se většině lidí kdy snilo. Můžeš si dělat, co chceš. Stát se vojenskou správkyní. Stát se pirátkou. Vždyť ty bys mohla velet i jedné z mých lodí, sakra. Proč pořád vedeš tenhle boj?“

„Protože Ta-ti vyprovokovala tuhle válku,“ odpověděla Rin. „Protože mi zabila přátele. Protože pořád sedí na trůnu a neměla by. Protože někdo ji musí zabít a byla bych radši, kdybych to byla já.“

„Ale proč?“ naléhala Moag. „Nejvíc ze všech nenávidím naši císařovnu já. Ale jedno musíš pochopit, holčičko — na tohle spojence nenajdeš. Revoluce je hezká na papíře. Ale nikomu se nechce umřít.“

„Nechci po nikom dalším, aby to riskoval. Stačí, když mi dáš zbraně.“

„A co když selžeš? Myslíš si, že domobrana nevypátrá, odkud pochází tvoje výzbroj?“

„Zabila jsem pro tebe třicet lidí,“ odsekla Rin. „Dlužíš mi tolik výzbroje, kolik budu chtít. Tak zněla dohoda. Nemůžeš si jen tak...“

„Co nemůžeš?“ Moag se předklonila a prsty plnými prstenů sevřela jílec dýky. Tvářila se velmi pobaveně. „Ty si myslíš, že ti něco dlužím? Na základě jaké smlouvy? Podle jakých zákonů? Co chceš dělat, pohnat mě před soud?“

Rin zamrkala. „Ale tys říkala...“

„Ale tys říkala,“ napodobila ji Moag vysokým hlasem. „Lidi v jednom kuse říkají něco, co nemyslí doopravdy, Spýřanečko.“

„Vždyť jsme měly dohodu!“ Rin zvýšila hlas, ale působilo to plačtivě, nepanovačně. I jí samotné to znělo dětinsky.

Několik Lilií se začalo hihňat do vějířů.

Rin zaťala ruce v pěst. Zbytkové opium jí bránilo vzplanout, ale i tak měla náhle před očima rudý opar.

Zhluboka se nadechla. *Klid.*

Vraždit pirátskou královnu by mohl být hezký pocit, ale ani ona sama by pak asi nevyvázla z Anchilúnu živá.

„Víš, na někoho s tvým původem jsi neuvěřitelně hloupá,“ prolesla Moag. „Spýřanské schopnosti, sinegardské vzdělání, služba v domobraně a pořád nechápeš, jak to na světě chodí. Když chceš něco dokázat, potřebuješ hrubou sílu. Já tě potřebuju, jsem jediná, kdo ti může zaplatit, a to znamená, že ty zase potřebuješ mě. Stěžuj si, komu chceš. Ničeho tím nedosáhneš.“

„Ale ty mi neplatíš,“ neudržela se Rin. „Tak jdi do prdele.“

Než se stihla pohnout, mířilo jí na čelo jedenáct šípových hrotů.

„Pohov,“ sykla Sarana.

„Nedramatizuj to tak.“ Moag si prohlížela své nalakované nehty. „Snažím se ti pomoci, abys věděla. Jsi mladá. Celý život máš ještě před sebou. Proč ho promrhat pomstou?“

„Potřebuju se dostat do sídelního města,“ trvala Rin umíněně na svém. „A jestli mi neposkytneš výzbroj, tak půjdu jinak.“

Moag teatrálně vzdychla, přitiskla si prsty ke spánkům a složila ruce na stůl. „Navrhuju kompromis. Ještě jeden úkol a pak ti dám všechno, co budeš chtít. Šlo by to?“

„To ti jako teď mám začít důvěřovat?“

„Máš snad na vybranou?“

Rin se nad tím zamyslela. „Jakej úkol?“

„Co říkáš na námořní bitvy?“

„Nesnáším je.“ Rin neměla ráda otevřené moře. Zatím přistoupila jen na úkoly na pevnině a Moag to věděla. Na oceánu ji bylo až moc snadné vyřadit z boje.

Oheň a voda nejdou dohromady.

„Slušná odměna tě určitě přesvědčí.“ Moag zašátrala ve stole, vytáhla uhlovou kresbu lodě a přistrčila ji k ní přes stůl. „Tohle je *Volavka*. Klasická opiová plachetnice. Červené plachty, anchilúnská vlajka, pokud ji kapitán nezmění. Už měsíce mu nesedí vyúčtování.“

Rin na ni zůstala zírat. „Chceš, abych někoho zabila kvůli chybám v účetnictví?“

„Nechává si pro sebe víc, než činí jeho podíl ze zisku. A dělá to šikovně. Účetní na jeho pokyn zfalšoval čísla tak, že mi trvalo týdny to odhalit. Jenže my si všechno vedeme ve třech kopiích. Čísla nelžou. Chci, abys mu tu loď potopila.“

Rin si prohlédla kresbu. Stavba lodi jí byla povědomá. Moag měla v anchilúnském přístavu minimálně tucet navlas stejných plachetnic. „Je ještě v Anchilúnu?“

„Ne. Ale za pár dní se má vrátit do přístavu. Myslí si, že nevím, co udělal.“

„Tak proč se ho nezbavíš sama?“

„Za běžných okolností bych to udělala. Jenže to bych ho pak musela předat pirátské spravedlnosti.“

„Odkdy si Anchilún dělá hlavu se spravedlností?“

„To, že jsme nezávislí na říši, ještě neznamená, že tady máme bezvládí, děvenko. Uspořádali bychom přelíčení. U případů zpronevery je to běžný postup. Ale já mu nechci dopřát spravedlivý soud. Je oblíbený, má tady příliš mnoho přátel a trest vykonaný mnou by měl určitě za následek odvetu. Nemám náladu na politiku. Chci ho potopit.“

„Žádní zajatci?“

Moag se usmála. „Není to nijak zvlášť důležité.“

„Tak to si budu muset půjčit plachetnici.“

Moagin úsměv se rozšířil. „Udělej to pro mě a můžeš si ji nechat.“

To nebylo ideální. Rin potřebovala loď v barvách domobrany, ne pašerácké plavidlo, a Moag by jí pořád mohla upřít zbraně a peníze. Ne — musí najisto počítat s tím, že Moag ji tak či onak podvede.

Ale neměla se o co opřít. Moag vlastnila lodě i bojovníky, a tak si mohla diktovat podmínky. Rin jenom uměla zabíjet lidi a pro tuhle schopnost neměla lepšího kupce.

Žádná lepší možnost se jí nenabízela. Byla strategicky zahnaná do kouta a nevěděla, jak z něj ven.

Ale znala někoho, kdo by to mohl vědět.

„Potřebuju ještě něco,“ řekla. „Kitájovu adresu.“

„Kitájovu?“ Moag přimhouřila oči. Rin viděla, jak se jí hlavou honí myšlenky a snaží se určit, jestli se s tím pojí nějaké riziko, jestli to stojí za trochu dobročinnosti.

„Jsmo kamarádi,“ vysvětlovala Rin tak klidně, jak jen to šlo. „Chodili jsme spolu do třídy. Záleží mi na něm. Nic víc v tom není.“

„A to se na něj ptáš až teď?“

„Neutečeme z města, jestli ti dělá starosti tohle.“

„To by přece ani nešlo.“ Moag se na ni útrpně zadívala. „Ale on mě požádal, abych ti neprozrazovala, kde ho najdeš.“

Rin si říkala, že by jí to nemělo udivovat. Ale stejně se jí to do-
tklo.

„To je fuk. Pořád tu adresu chci.“

„Dala jsem mu svoje slovo, že to udržím v tajnosti.“

„Tvoje slovo nic neznamená, ty stará škeble.“ Rin už ztratila veškerou trpělivost. „Teď zrovna děláš okolky jen pro svoje povyražení.“

Moag se zasmála. „Máš pravdu. Je ve staré cizinecké čtvrti. V domě až úplně na konci mola. Na zárubni uvidíš značky Rudé džunky. Mám tam stráž, ale řekla jsem jim, ať tě nechá projít, kdyby tě viděla. Mám mu dát vědět, že za ním jdeš?“

„Radši ne,“ odpověděla Rin. „Chci ho překvapit.“

Stará cizinecká čtvrť byla poklidná a tichá, vzácná oáza pokoje v ne-
utuchající vřavě, z níž se skládal Anchilún. Polovina zdejších domů
byla opuštěná — po odchodu Hesperanů v nich už nikdo nebydlel
a zbylé budovy sloužily jen k ukládání zásob. Nebyla tu žádná z lá-
kadel, jimiž byl posetý zbytek Anchilúnu. Tahle část ležela nepří-

jemně daleko od otevřeného hlavního náměstí, kam měli Moagini strážní snadný přístup.

Rin z toho nebyla moc nadšená.

Ale Kitáj musel být v bezpečí. Dopustit, aby přišel k úhoně, by z taktického hlediska byl hrozný nápad. Byl výjimečnou studnicí vědomostí. Všechno měl načtené a nikdy nic nezapomněl. Nejlepší bylo udržovat ho naživu jako zdroj a Moag to určitě věděla, když ho držela v domácím vězení.

Osamělý dům na konci ulice se pohupoval trochu stranou od zbytku rozkolísané ulice, k níž byl upoután jen dvěma dlouhými řetězy a vratkou plovoucí lávkou z prken s velkými rozestupy.

Rin opatrně přešla po prknech a zaťukala na dřevěné dveře. Žádná odezva.

Zkusila kliku. Dveře neměly ani zámek — nikde neviděla klíčovou díрку. Zařídili to tak, aby se Kitáj nemohl zamknout před návštěvami.

Otevřela dveře.

To první, čeho si všimla, byl nepořádek, nános zažloutlých svazků, map a účetních knih, pokrývající veškerý viditelný povrch. Chvilí mrkala v chabém světle lampy, než konečně uviděla Kitáje sedícího v rohu s tlustou bichlí na klíně, skoro zavaleného stohem knih vázaných v kůži.

„Už jsem jedl,“ pronesl, aniž zvedl hlavu. „Vraťte se zítra ráno.“

Odkáslala si. „Kitáji.“

Zvedl hlavu. Vytřeštil oči.

„Ahoj,“ pozdravila.

Pomalou odložil knihy stranou.

„Můžu dál?“ zeptala se.

Kitáj na ni chvíli civěl, ale pak jí dal posunkem najevo, ať jde dál. „Klidně.“

Zavřela za sebou dveře. Ani se nepokusil vstát, a tak se k němu začala proplétat mezi papíry a dávala si přitom pozor, aby na žádný

z nich nešlápla. Kitáje vždycky štvalo, když mu někdo zpřeházel jeho pečlivě uspořádaný binec. Během zkuškového období na Sinegardu míval záchvaty vzteku, jakmile mu někdo přesunul kalamář.

Místnost byla tak přeplněná, že jediné volné místo bylo na podlaze u stěny přímo vedle něj. Rin dbala na to, aby se ho nedotýkala, když usedala, dávala nohy křížem a pokládala si ruce na kolena.

Chvilku se na sebe prostě jen dívali.

Rin zoufale chtěla napřáhnout ruku a dotknout se jeho tváře. Zdál se jí slabý a nějak moc hubený. Z Golyn Nís už se trochu zotavil, ale klíční kosti měl pořád ještě znepokojivě vystouplé a jeho zápěstí vypadala tak křehce, že by je snad zvládla přelomit jednou rukou. Vlasy mu odrostly do dlouhé kučeravé změti, kterou si v týle svazoval do ohonu, a lícní kosti měl tím pádem ještě výraznější než jindy.

Ani vzdáleně se nepodobal tomu klukovi, s nímž se seznámila na Sinegardu.

Rozdíl byl v očích. Bývaly tak jasné, svítily horečným zájmem o všechno. Teď byly jen bezvýrazné a kalné.

„Můžu se zdržet?“ zeptala se.

„Pustil jsem tě dál, ne?“

„Řekls Moag, že mi nemá dávat tvoji adresu.“

„Aha.“ Zamrkal. „Jo. To jsem řekl.“

Vyhýbal se jí očima. Zнала ho dost dobře na to, aby jí bylo jasné, že se na ni zlobí, ale ani po všech těch měsících pořád přesně nevěděla proč.

Ne — věděla to, jen si nechtěla připustit, že by se v tom mýlila. Při jejich jediné hádce, jediné pořádné hádce, která se toho týkala, jí zabouchl dveře před nosem a nepromluvil s ní ani slovo, dokud se nevyloďili na pevnině.

Od té doby si na to zakazovala myslet. Skončilo to v propasti, stejně jako všechny ostatní vzpomínky, při nichž se dostavovala touha sáhnout po dýmce.

„Jak ti je?“ vyzvídala.

„Mám domácí vězení. Jak myslíš, že mi je?“

Rozhlédla se po papírech rozesetých po stole. Byly poházené i po zemi a zatížené kalamáři.

Utkvěla pohledem na účetní knize, do níž Kitáj zrovna něco zapisoval. „Tak tě aspoň zaměstnává?“

„Taky by se to tak dalo říct.“ Zaklapl účetní knihu. „Pracuju pro jednu z nejhledanějších kriminálnic v říši a ona mě nutí vést jí účetnictví.“

„Anchilún přece neodvádí daně.“

„Nemyslím daně pro říši. Pro Moag.“ Kitáj zatočil štětcem, který držel v ruce. „Moag řídí obrovské zločinecké gang s daňovým systémem stejně složitým jako kterákoli městská správa. Ale účetní evidence, kterou doteď používali, je...“ Zamával rukama. „Ten, kdo ji vymyslel, neměl ponětí, jak fungují čísla.“

To byl z Moaginy strany fakt geniální tah, pomyslela si Rin. Kitájova mentální kapacita vydala za dvacet učenců. Uměl počítat neskutečně velké cifry bez mrknutí oka, a pokud šlo o hlavu na strategii, mohl se měřit i s mistrem Irdžou. Domácí vězení z něj sice udělalo mrzouta, ale nedokázal odolat předloženému rébusu. Účetní knihy mohly být stejně tak dobře vědrem plným hraček.

„Zacházejí s tebou dobře?“ ujistila se.

„Celkem jo. Nosí mi dvě jídla denně. Někdy i víc, když se chovám slušně.“

„Přijde mi, že jsi zhubl.“

„Protože to jídlo za moc nestojí.“

Pořád se na ni nedíval. Odhodlala se mu položit ruku na paži. „Mrzí mě, že tě tady Moag drží.“

Trhnutím se odtáhl. „Nebylo to tvoje rozhodnutí. Taky bych to udělal, kdybych zajal sám sebe.“

„Moag vlastně není tak špatná. Na svoje lidi je hodná.“

„A s pomocí násilí a vydírání řídí krajně protizákonný město, který už dvacet let lže Sinegardu,“ opáčil Kitáj. „Bojím se, že tady začínáš ztrácet soudnost, Rin.“

To jí hnulo žlučí. „Její lidi jsou na tom pořád líp než poddaní císařovny.“

„Poddaným císařovny by nic nechybělo, kdyby tady její vojevůdci nepobíhali a nesnažili se spáchat velezradu.“

„Proč jsi tak věrný Sinegardu?“ vyjela na něj. „Císařovna pro tebe přece nic neudělala.“

„Moje rodina slouží koruně v Sinegardu už deset generací,“ pro- nesl Kitáj. „A ne, nepomůžu ti s tvou osobní krevní mstou jen proto, že si myslíš, že kvůli císařovně vám umřel ten váš pitomej velitel. Tak klidně přestaň dělat, že jsi moje kamarádka, Rin, protože já vím, žes přišla právě kvůli tomu.“

„Já si to nemyslím,“ odpověděla. „Vím to. A taky vím, že císařovna pozvala Svaz na nikarský území. Chtěla tuhle válku, zahájila invazi a všechno, cos viděl v Golyn Nís, byla Ta-ťiina vina.“

„Křivý obvinění.“

„Širo mi to sám řekl!“

„A Širo neměl žádný důvod ti lhát?“

„Ta-ťi snad nemá důvod lhát tobě?“

„Je císařovna. Císařovna přece nezrazuje svůj lid. Chápeš, jak je to směšný? Neplyne jí doslova žádná politická výhoda...“

„Ale ty bys měl bejt pro!“ vykřikla. Nejrady by jí zatřásla, praštila ho, cokoli, jen aby z jeho tváře zmizela ta nesnesitelná prázdnota. „Proč nejsi pro? Proč nemáš vztek? Copak jsi neviděl Golyn Nís?“

Strnul. „Chci, abys odešla.“

„Prosím tě, Kitáji...“

„Hned.“

„Jsem tvoje kamarádka!“

„Ne, nejsi. Moje kamarádka byla Fang Žu-nin. Nevím přesně, kdo jsi, ale nechci s tebou mít nic společného.“